

γραφημένη. Μου την στέλλουν ή Ροδόδακτυλος ή Τόπος ή Τόπος ή Τόπος...

Πλατεία των Τύφλων Άλωριων, Άραγε. Ελληνικόν Τραπικολόβον, — δεκά τα νέα ψευδώνυμα...

Απεναντίας πολύ σύντομος μου εφάνη ή επιστολή σου, Άπορμητε Λέων... Νά μου φιλήσης την εξαδέλφην σου ή όποια μάγαπα τόσον...

Θαλασσία Άδρα, (δεκτόν) χαίρω πολύ πού ενδιαφέρεις δια τας Κυριακάς, και όταν ακόμη δεν λαμβάνω μέρος...

Άγαπητή μου Κλεοπάτρα Ζαγαριάρη, εις το χειρόγραφο τού νί, όταν δεν είνε καλά χωρισμένον, διαβάζεται ως κ' και εκ τούτου προήλθε το λάθος...

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλάξουν: Ο Κόκλωψ Πολύφημος με την Κροκόσπελον Ήω, — ο Σπυρ. Θ. Τσοβάλης με τον Κωσταρίττον Άρζονόπουλον και Πετρον Κ. Γεωργιάδην...

εν τετραδίων Μ. Μυστικών, χωρίς να μου σημείωση προς ποιόν θά το στείλω. Και το έφύλαξα, ως να μου γράψη.

Άσπασμοί, πληροφορίας. — Ο Κερανοβολος Ζεδς έρωτά τον Μαδρην Πρίγκιπα διατί δεν απήντησεν εις την τελευταίαν επιστολήν του... ή Κόρη τού Ζαλόγγου ασπάζεται την Βασιπίδα και επιθυμεί να διατηρήση την Άλληλογραφία με την Κόρη τού Πηλιου...

Άπό ένα γλυκό φιλάκι στέλλει ή Διαπλασις προς τους φίλους της: Ξερητευμένην Πουλι (βραβείον εστάλη). Γλυκειάν Ελπίδα (καλώς ήλθε ο καλός μπαμπάς!) Ξαθήν Γαλαρομάταν (πέρασε το ματάκι;) Η. Καρούσσον (ή έρωτήσις δεν ήτο δια νάνησυχάσης, αγαπητέ μου!) Άνδρείον Σουλιάτην, Άστραπήν, Φιλομοσον (ναί, αγαπητέ μου, λαμβάνω τα γράμματά σου και σου απαντώ πάντοτε) Λύραν τού Όρφως (ευχαριστώ άγγελίας θά στείλω προσέχως) Ελπιδοφόρον (ό οποίος δεν ειμπορεί να μου περιγράψη πόσον έχωρη όταν ειδη την θαλασσογραφίαν του τυπωμένην!) Άτρήντορ Θαλασσομάχον (τόν όποιον δεν θά ευχαριστήσω δια και ή γλυκιά πού μου έστειλε, δια να μη τον έννοήσουν οι άλλοι) Άνδρείον Εβζωνορ (δεν εισαι υποχρεωμένος άλλα καλλιτερα είνε να στείλης) Φιλελεύθερον Ελληνα, Φιλομοσον Παύδα (αν εν τώ μεταξύ σου έλειψε κανέν φυλλάδιον, γράψε μου να σου το στείλω) Φιλέλληνα Μιχαράτην (άνυπομονώ να μάθω ότι σου έπέρασεν έντελώς το μάτι) Άκτινα Ήλιου (την εκ Μακροχωρίου έξετελέσθη ή παραγγελία) Κασσιόπειαν, Γαλαζίαν (ελπίσω ότι και μ' όλα τα άγγλικά, θά εύρισκεις όλίγον καιρόν να μου γράψης) Άγκυρα τής Φιλίας (εις την όποιαν τόσον ήρσαν αι ειλικινές της Ε' Κυριακές, ώστε άμέσως τας έξωγράφισι!) Πολυδεύκην Ξεράκην, Σοφόν Πιττακόν, κτλ. κτλ.

Εις σδας επιστολάς έλαβα μετά την 21 Νοεμβρίου θάπαντήσω εις το προσέχες.

ΟΙ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ συνδρομηταί της «Διαπλασις των Παιδών» αν δεν δύνανται να στέλλουν την συνδρομή των απευθείας εις το Γραφεϊόν μας, παρακαλούνται να πληρώνωσιν αυτήν προς τους εν Βουκουρεστίω τραπέζιτας κ.κ. Άδελφούς Κάιτα, ευγενώς αποδεχθέντας, κατόπι παρακλήσεώς μας, να μας παρέχωσι την εύκολίαν ταύτην, αντιπροσωπεύοντες την «Διαπλασιν» καθ' όλην την Ρουμανίαν. Οι καθυστερούντες παλαιότερον ετών συνδρομάς, εξ οιασδήποτε πόλεως της Ρουμανίας δύνανται να στείλωσι τα χρήματα επίσης προς τους κ. κ. Άδελφούς Κάιτα, παρ' αυτοίς δε έγγραφάτων και νέου συνδρομηταί εις την «Διαπλασιν των Παιδών».

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 29 Δεκεμβριού ε.

610. Συλλαβογότροφος. Δυό σύνδεσμοι: κ' ανάμεσα εαν τεθώσι τόνοι, άμέσως έναν Άσκητήν ή λύσις φανερώνει.

611. Στοιχειόγροφος. Είς σύνδεσμον πολύ γνωστόν εν γράμμα αν προσθέσης του σώματός σου μέλος τι εύθως θάποτελέσης.

612. Διενεργα Αημιώδες. Εγώ πίνω το αίμά μου και πρώην τέντερά μου.

613. Μωσαϊκόν. Η Άτταγίς, ή Δάφνη καθώς κι' ή Παταγιά τού Άρμα τού Ήλιου μαζί με τον Τικ-Τακ θά δώσουν ένα γράμμα: και σείς με προθυμίαν θά κάμετε άμέσως την αυτοκρατορίαν.

614. Πυραμίδς. Νάντικατασταθώσιν οι σταυροί δια γραμμάτων, ώστε ναναγινώσκειται τόνωμα Άθηναίου στρατηγού αι δε 8 στιγμαί της βάσεως μετά του εν τώ μέσφ αυτών σταυρού νάποτελέσσι τόνωμα Λακεδαιμονίου στρατηγού, αι ανωτέρω 6 τόνωμα αρχαίας Έλληνικής πόλεως, αι ανωτέρω 4 νήσου και αι ανώταται 2 άνθους.

615. Ζήτα. Νάντικατασταθώσιν οι σταυροί δια γραμμάτων, ώστε εις την κορυφήν ναναγινώσκειται τόνωμα Έλληνικού νομού, εις την βάση νομού του αρχαίου και εις τον κορμόν εκ των κάτω προς τα άνω χώρας της Άσίας αι δε στιγμαί ούτως, ώστε αι ναναγινωσκόμεναι λέξεις να σημαίνωσι:

α') Αμυντικόν έπλον. β') Μυθολογικόν πρόσωπον. γ') Φιλέλληνα ποιητήν.

616-619. Μαγικόν γράμμα. Δι' άντικαταστάσεως ενός οιδούηποτε γράμματος έκάστης των κάτω λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε τού αυτού, σχηματίσιν άλλας τόσας λέξεις: ωτίον, Ίταλός, ύφαλος, λιμός.

620. Ακροστιχίς. Τα δεύτερα γράμματα των ζητουμένων λέξεων αποτελούσι τόνωμα ζφου.

1. Νήσος. 2. Αρχαίος Βασιλεύς. 3. Ποταμός. 4. Στρατηγός.

621. Έλλησποσύμφωνον. α-αωο-αετος-εει-α-ειη.

ΑΥΣΕΙΣ των πνευματικών άσκήσεων της 18 Οκτωβρίου 1897.

547. Ύραξ (ν, ράξ). — 548. Κόλαξ, κόραξ. — 549. Αιμην (λ' = 30, μήν = 30 ήμέραι, ι' = 10)

550. ΑΘΗΝΑ. — 551-556. 1. Άχελώος, 2. Νεϊλος. 3. Πηνειός, 4. ΗΡΑ Ρήνος, 5. Ροδανός, 6. Σηκουάνας. — 557. Τού κόλακα τά χείλη έχει που σ' επαινούν εκεί σε περιπαίχουν και σε καταφρονούν, και σ' επαινάσι πάντα με τέλοσ και σκοπό, για νάπολαύσθι μόνον όφέλοσ και καρπό.

558. ΖΕΥΣ (1. Τραπεζούσαι. 2. ΚρΕων, 3. σαΎρα. 4. ΚέΣος). — 559. ΑΝΤΙΔΟΠΗ (1. ΑΝΎβας, 2. Τίβερις, 3. ΔΟρος, 4. ΠΗλιον).

— 560. Τώ δυστυχοίτην μη επιγέλα. — 561. Αι πόλεις έχουσιν ύπόνομος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνεστάμενον από του Ύστερητου της Παιδείας δε τήν εκδόχην παιδικών περιόδικών συγγραμμά, αληθείς προσχών εις τήν γράμ ή μηδ' ήμερηίας, καί από του Οικουμενικού Πατριάρχτου Κωνσταντινουπόλεως δε άνάγνωμα δριστευκαί χρησιμώτατον εις το εκάστης.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικού δραχ. 7. — Έξωτερικού φρ. χρ. 8 ΑΙ συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ Έν Έλλάδι: λεπ. 15. — Έν τώ Έξωτ. φρ. χρ. 0. 15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ εν Άθήναις Όδός Αίόλου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4ος. Έν Άθήναις, την 6 Δεκεμβριού 1897 Έτος 19ος. — Άριθ. 51

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ (Συνέχεια. Ήδε Σελ. 393)

Επιτέλους ήγήρθη. Η γαλήνη ειχε δι' αδεχθή την απόγνωσιν, και το πρόσωπόν του ανέλαβε την συνήθη του έκφρασιν, την ήρεμον και αξιοπρεπή. Μόνον ή κόπωση έξωγραφίζετο επ' αυτού καταφανώς. Διότι ο Ναπολέων ειχε διατρέξη περισσοτέρας των έξηκοντα λευγών, άνευ αναπαύσεως. Επέστρεφεν όπισω, και ανέλθον εις τή μικρόν Ξενοδοχείον της Γαλλικής Αύλης κατέπεσεν άτονος έφ' ενός καθίσματος, έστήριξε την κεφαλήν του επί της τραπέζης και παρεδόθη εις ύπνον. Άλλά ταχέως έξύπνησε κάλιν. Όχι, όχι, δεν έπρεπε να κοιμάται! Εζήτησε φώς, έξεδίπλωσε τους χάρτας του επί της τραπέζης, και σημαδεύων έδω χ' εκεί με καρφίδας, κατά την συνήθειάν του, ήρχισε να μελετά νέα στρατηγικά σχέδια!

Ο Έκτωρ ειχεν άκολουθήση τον Αυτοκράτορα εις το δωμάτιον του Ξενοδοχείου, και από την γωνίαν του παρηκολούθει την μεγάλην και αλησμόνητον ταύτην σκηνήν: Ο μέχρι της χθές πανίσχυρος και κοσμοκράτωρ κατακτητής, να μελετά τώρα, εις το έλεεινόν εκείνο δωμάτιον, υπό τώ άμυδρόν φώς του κηρίου, πολεμικά σχέδια, δια να σώση την πρωτεύουσάν του από τας χείρας εκείνων, τους όποιους έξεδίωξεν άλλοτε από τας ιδικάς των!

Άλλά τά σχέδια της θλιβεράς εκείνης νυκτός δεν έμελλε να εφαρμωσθούν ποτέ! Υποτασόμενος εις την τύχην, ή όποια τώ εφάνετο τόσον δυσμενής, ο Αυτοκράτωρ έγκατέλειψε την ιδεάν της ανακτήσεως των Παρισίων και μετέβη εις τή Φονταινεβλώ.

Εκεί, όπου έκάστη ήμέρα τώ έφερην απαισίαις είδησεις, ο Αυτοκράτωρ έγνώρισε την άχαριστίαν όλων εκείνων, τους όποιους ειχεν εύσεργετήση και οι όποιοι τον έγκατέλειπον ο εις μετά τον άλλον. Έν τούτοις ήλιπζεν ακόμη, ότι ήδύνατο να έξακολουθήση τον πόλεμον. Τα

στρατεύματά του, τά όποια εκ διαφόρων μερών ειχον συγκέντρωθή περίξ του Φονταινεβλώ, άπετέλουν ακόμη δύναμιν σημαντικήν. Άλλ' όταν τον έγκατέλειψε και ο στρατάρχης Μαρμών, ο πιστότερος και μάλλον αφωσιωμένος εκ των σωματαρχών του, τότε πλέον πάσα έλπας άπωλέσθη. Αν έξηκολούθει τον πόλε-

«Κατέπεσεν άτονος έφ' ενός καθίσματος.» (Σελ. 401, στήλ. α'.)

μον με τους στρατιώτας, οι όποιοι τώ έμενον ακόμη πιστοί, έβλεπεν ότι θά «κηρύττει ότι παραιτείται, δι' εαυτόν ως «και τά τέκνα του, των θρόνων της Γαλλίας και της Ίταλίας» και ότι ουδέμια ύπάρχει θυσία, ούδ' αυτή ή της ζωής, εις την όποιαν δεν θά ήτο πρόθυμος να προβή ύπερ του συμφέροντος της Γαλλίας.»

»Αυτοκράτωρ, πιστός εις τον όρκον του, «κηρύττει ότι παραιτείται, δι' εαυτόν ως «και τά τέκνα του, των θρόνων της Γαλλίας και της Ίταλίας» και ότι ουδέμια ύπάρχει θυσία, ούδ' αυτή ή της ζωής, εις την όποιαν δεν θά ήτο πρόθυμος να προβή ύπερ του συμφέροντος της Γαλλίας.»

Ἡ αὐτοκρατορία κατελύθη! Καὶ ἡ ἡγεμονία τῆς νήσου Ἑλλάδος παρεχωρήθη εἰς τὸν Αὐτοκράτορα εἰς ἀντάλλαγμα τῆς κοσμοκρατορίας του!

Καθ' ἕλρον τὸ διάστημα τοῦτο, πρὸ καὶ μετὰ τὴν παραίτησιν, ὁ Ἐκτωρ ἔμεινε πλησίον τοῦ Αὐτοκράτορος, ὑπηρετῶν αὐτὸν πιστῶς, μεταβαίνων εἰς Παρίσιους καὶ φέρων τὰς ἐπιστολάς του καὶ τὰς παραγγελίας, πότε πρὸς φίλους —οἱ ὅποιοι ὄλονεν ἐγγίνοντο ὀλιγώτεροι.— καὶ πότε πρὸς ἐχθρούς.

Τετρακόσιοι στρατιῶται, κατ' ἐκλογὴν τοῦ Ναπολέοντος, θὰ τὸν συνώδεον εἰς τὴν νήσον Ἑλλάδα. Ὅσοι τὸν ἠγάπων, παρεκάλουν θερμῶς νὰ ἐξορισθῶσι μαζὶ του καὶ κανεὶς δὲν το ἐπέθυμι περισσότερο ἀπὸ τὸν Ἐκτορα, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν κατόρθωσε νὰ το ἐπιτύχη.

Ἦλθεν ἡ 20 Ἀπριλίου, ἡμέρα ὀρισθεῖσα διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Αὐτοκράτορος. Αἱ ὁδοπορικαὶ ἀμαξαὶ ἐξευμέναι ἀναμένοντες πρὸ τοῦ πυλῶνος καὶ ἡ φρουρὰ εἶνε παρατεταγμένη εἰς διπλοῦς στοίχους, ἐπὶ τῆς μεγάλης αὐλῆς τοῦ Λευκοῦ Ἴππου, ἡ ὁποία ὠνομάσθη ἔκτοτε «Ἀυλὴ τοῦ Ἀποχαιρέτισμοῦ.» Ἦχει ἡ δωδεκάτη. Ὁ Ναπολέων ἐμφανίζεται εἰς τὴν στοᾶν Φραγκίσκου Ἀ' ἐν μέσῳ τῶν τελευταίων πιστῶν του φίλων, οἱ ὅποιοι ἦλθαν ἐκεῖ διὰ νὰ τον ἀποχαιρέτισουν. Τὰ τύμπανα ἤγχοῦσιν. Ὁ Ναπολέων κατέρχεται τὴν κλίμακα τοῦ Πετάλου καὶ νεύει διὰ τῆς χειρὸς νὰ σιωπήσουν. Τὰ τύμπανα σιγῶσιν ἀμέσως καὶ ἀντηχεῖ ἡ φωνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος:

— Στρατιῶται τῆς φρουρᾶς μου! εἶπε, σὰς ἀποχαιρέτω. Ἀπὸ εἰκοσιν ἐτῶν σὰς συναντῶ σταθερῶς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς τιμῆς καὶ τῆς δόξης. Καὶ τώρα τελευταίως, ὅπως καὶ ἄλλοτε, κατὰ τοὺς εὐδαιμόνας χρόνους, δὲν ἐπαύσατε νὰ εἰσθε πρότυπα ἀνδρείας καὶ ἀφοσιώσεως.....

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ ὁμιλῆ, ὅπως μόνος ἐκείνος ἤξευρε νὰ ὁμιλῆ πρὸς στρατιῶτας. Ἀλλὰ μεθ' ὅλας του τὰς προσπάθειάς, δὲν κατόρθωσε νὰ συγκρατήσῃ μέχρι τέλους τὴν συγκίνησίν του καὶ διακόψας ἀποτόμως τὴν δημηγορίαν, ἐπανελάβε:

— Χαίρετε! Ἐπέθυμον νὰ σας θλίψω ὅλους ἐπὶ τῆς καρδίας μου. Ἄς ἀσπασθῶ τοῦλάχιστον τὴν σημαίαν σας!

Καὶ ἐγγίζει διὰ τῶν χειλέων του τὴν σημαίαν καὶ θλίβει ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸν στρατηγὸν Πιτί, ὁ ὁποῖος τοῦ την ἐπαρυσίασεν.

— Εἶθε τὸ τελευταῖον τοῦτο φίλημα νάντηγῃ εἰς τὰς καρδίας σας! εἶπε. Τὰ δάκρυα ρέουν ἀφ' ὄλων τῶν ὀφθαλμῶν. Ὁ γηραιὸς στρατηγὸς Πιτί κλαίει ὡς παιδίον.

Ὁ Ἐκτωρ, κλαίων καὶ αὐτὸς, ἵστατο παρὰ τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης, ἐφ' ἧς θὰ ἐπέβαιναν ὁ Ναπολέων. Καὶ τὴν τελευταίαν ἐκείνην στιγμὴν τὸν παρακαλεῖ καὶ πάλιν νὰ τον συμπαράλαβῃ εἰς τὴν ἐξορίαν.

— Ὅχι, παιδί μου! εἶπεν ὁ Ναπολέων ἀποθέτων μετ' ἀγάπης τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Ἐκτορος ὄχι! πρέπει νὰ μείνης πλησίον τῆς ἀγαπητῆς ἀδελφῆς σου. Ἀγάπα τὴν, καὶ ὑπῆρτες τὴν Γαλλίαν μετ' ὅσην πίστιν ὑπῆρτης σου. Ἀργότερα, ἂν σε χρειασθῇ πάλιν, ἤξεύρω ὅτι δὲν θάϊσε καλέσῃ εἰς μάτην!

Τότε ὁ Αὐτοκράτωρ ὑψώνει τὸν πλῆγόν του καὶ χαιρετᾷ διὰ τελευταίαν φορὰν τοὺς στρατιώτας... Καὶ ἡ ἀμαξὰ ἐκκινεῖ, καὶ ἐξέρχεται ἐκ τῆς αὐλῆς καὶ ἀπομακρύνεται, καὶ ἐξαφανίζεται, —ἀφύουσα τὸν Ἐκτορα ἐκεῖ, μετὰ τὰ δάκρυα ἀκόμη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ μετὰ τὴν ἀπόγνωσιν εἰς τὴν καρδίαν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΘ'

Ὁ ΕΚΤΩΡ ΛΟΚΑΓΟΣ

Μετὰ πέντε ἢ ἕξ ἡμέρας, μικρὰ ὁδοπορικὴ ἀμαξὰ ἐσταμάτησε πλησίον τοῦ Αἰξ, ἐνόησαν ταπεινοῦ ἐξοχικοῦ Πανδοχεῖου. Ἀνθρώποις τις κατήλθεν ἐκ τῆς ἀμάξης, ἄθυμος, κατάκοπος καὶ ἐξηνητημένος.

Ἦτο ὁ Ναπολέων—ἀλλ' ἀγνώριστος. Ἀπὸ τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία, ὅθεν διήρχετο, τὸν ὑπεδέχοντο κατ' ἀρχάς μετὸν σεβασμὸν τὸν ὀφειλόμενον εἰς τὴν συμφορὰν του. Ἀλλὰ βαθμῶδον ὁ σεβασμὸς ὠλιγόστευε, καὶ μετ' ὀλίγον τῶ ἔρριπτον κατὰ πρόσωπον ὡς ὕβριν τὰς λέξεις «Ζήτη ὁ Βασιλεὺς!» (διότι ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας εἶχεν ἀνέλθῃ ἤδη ὁ Βασιλεὺς Λουδοβίκος ΙΗ') τὴν προτετραίαν μάλιστα εἶχεν ἐμπέση εἰς ὄχλον θορυβώδη καὶ ἀσεβῆ, καὶ διὰ νὰποφύγῃ τὰς λοιδορίας, τὰς ὕβρεις καὶ τοὺς προπηλακισμούς, ἠναγκάσθη νὰ μετεμφισθῇ.

Εἰς τὸ Πανδοχεῖον ἐκάθησε πρὸ τοῦ πυρός, ἐν ᾧ ἡ ξενοδόχος ἐπηγαιονήρχετο διὰ τὰς προετοιμασίας τοῦ δείπνου.

— Ἀλήθεια, τῶ εἶπεν ἡ γυνὴ, λέγουν ὅτι ἐκεῖνοι ποῦ ὀδηγοῦν τὸν Μποναπάρτην, θὰ τον περάσουν ἀπ' ἐδῶ. Μήπως τὸν ἀπαντήσανε;

— Ὅχι, ἀπάντησαν ὁ Αὐτοκράτωρ. — Νὰῖδουμῃ ἂν θὰ κατορθώσῃ ὡς τὸ τέλος νὰ σωθῇ, ἐξηκολούθησεν ἡ γυνὴ μου φαίνεται, ὅτι ὁ λαὸς θὰ τον σκοτώσῃ. Καὶ νὰ σας πῶ τὴν ἀλήθειαν, καλὰ νὰ πάθῃ ὁ μασκαρᾶς! Ὅ,τι νὰ του κάμουν, τὸ ἀξίζει. Καὶ θὰ μπῆ σὲ καρὰνὶ γιὰ νὰ πάγῃ εἰς τὸ νησί του;

— Φυσικά! — Ἐ, ἐλπίζω πῶς θὰ τον πνίξουν! — Κι' ἐγὼ τὸ ἐλπίζω! ἀπήντησεν ὁ Ναπολέων ἀπαθῆς. Ἐν τούτοις ὁ λαὸς τῆς πολίχνης ἐμαθεν ὅτι ὁ ἐκθρονισθεὶς Αὐτοκράτωρ

κατέλυσε εἰς τὸ Πανδοχεῖον ἐκεῖνο, καὶ ἀμέσως προσέτρεξε μετὰ κραυγὰς μανιώδης. Καὶ ἐνῶ ὁ ἄνεμος πνέει ἐξω μελίσσιν, ἀντηχοῦν ἐπίσης λυσσώδεις οἱ ἄγριοι ἀλαλαγμοὶ τοῦ πλήθους καὶ αἱ ἀπειλαὶ τοῦ θανάτου. Οἱ περὶ τὸν Ναπολέοντα δὲν γνωρίζουν τί μέσα νὰ μεταχειρισθῶν, διὰ νὰ τον σώσουν. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ὁ ὄχλος ἀπειλεῖ νὰ εἰσβάλλῃ εἰς τὴν αἰθουσάν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θύρα ἀνοίγεται καὶ κλείει ἀμέσως. Εἰσέρχεται νέος τις καὶ ρίπτεται εἰς τοὺς πόδας τοῦ Αὐτοκράτορος.

Εἶνε ὁ Ἐκτωρ. — Σὺ ἐδῶ! εἶπεν ὁ Ναπολέων. Καὶ τί ἤλθες νὰ κάμῃς;

— Νὰ σας ὑπερασπισθῶ, Μεγαλειότατε, ἢ νὰποθῶν μαζὶ σας!

— Ἀλλὰ πῶς κατόρθωσες νὰ φθάσῃς ἕως ἐδῶ;

— Ἀνεκάλυφα μίαν ὀπισθίαν θύραν, ὅπου ἄφησα καὶ τὸν Ἴππον μου.

— Ἐγχετε ἵππον; ἠρώτησε τότε εἰς τῶν συνοδῶν τοῦ Αὐτοκράτορος.

— Μάλιστα, κύριε.

— Τότε λοιπὸν, ἂν θέλετε νὰ φανῆτε χρήσιμος πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, τρέξετε εἰς τὸ Αἰξ καὶ εἶπατε εἰς τὸν κύριον Δήμαρχον πῶς ὑπεδέχθησεν ἐδῶ τὸν Αὐτοκράτορα. Ἄν θὰ γίνῃ τὸ ἴδιον καὶ εἰς τὸ Αἰξ, δὲν ἐγγυώμεθα πλέον περὶ τῆς ζωῆς του!

Ὁ Ἐκτωρ ἔτρεξε μετὰ τὴν συνήθη του ταχύτητα καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἐπέστρεψε φέρων τὴν ἀπάντησιν τοῦ δημάρχου, ὅτι ἡ ὑποδοχὴ θὰ ἦτο εἰρηνική.

Τὴν νύκτα ἀργά, ἀφ' οὗ τὸ πλῆθος ἐπὶ τέλους διελύθη, μίαν ὁδοπορικὴ ἀμαξὰ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ Πανδοχεῖον μετὰ προφυλάξιν, συνοδευομένη καὶ ὑφ' ἑνὸς ἱππέως — τοῦ Ἐκτορος.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Ναπολέων ἐφθασεν εἰς Φρέζον, ὅθεν θὰ ἐπεδιβάλετο διὰ τὴν νήσον Ἑλλάδα. Ὁ Ἐκτωρ τὸν εἶχεν ἀκολουθήσῃ ἐφιππος ἕως ἐκεῖ, καὶ ὁσάκις ὁ Αὐτοκράτωρ ἐσταμάτα, εἶτε διὰ νὰ γευματίσῃ, εἶτε διὰ νὰ κοιμηθῇ, ὁ Ἀκόλουθος τῶ προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του, μετὰ τὴν παλαιάν ἐκείνην ἀφοσίωσιν.

— Θέλεις νὰ με ἀκολουθήσῃς εἰς τὴν νήσον Ἑλλάδα; τὸν ἠρώτησε μίαν ἑσπέραν ὁ Ναπολέων.

— Ὡ, Μεγαλειότατε!

— Καλὰ λοιπὸν, ἔλα!

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπεδιβάσθη τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον τὴν 3 Μαΐου ἠγκυροβόλησεν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Πόρτο-Φερράγιο, τῆς νέας του πρωτεύουσας.

(Ἔπεται συνέχεια)

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Ἐβδομῆς Ἀυτοῦ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΗΤΑΝ ΚΑΙΡΟΣ, . . .

Ἦταν καιρὸς, ποῦ μουν κ' ἐγὼ παιδάκι Με μάτια γαλανά, σγουρὰ μαλλιά. Ἦταν καιρὸς ποῦ μουν κ' ἐγὼ πουλάκι Χωρὶς φτερά, 'ς ὀλόθερμην φωνιά.

Ἦταν καιρὸς, ποῦ χα κ' ἐγὼ κορμάκι Μικροῦλαί, χαμπλό, νάνος σωστός, Καὶ μ' ἔκαν ὁ μπαμπᾶς μου «ἀλογάκι» Στὸ γόνάτο του πάνω γελαστός.

Ἦταν καιρὸς, ποῦ μ' ἔνα παιγνιδάκι Ἐγέμιζ' ἢ μικροῦλα μου καρδιά, Καὶ τῶπερνα μαζὶ 'ς τὸ κρεβδανάκι, Ποῦ πλάγιαζα ἄνωρὶς κάθε βραδυά.

Ἦταν καιρὸς, ποῦ ἔκλαια 'ς τὴν ἄκρη Καὶ μ' ὄραζ' ἢ μαμμά 'ς τὴν ἀγκαλιά Κ' εὐθύς τὸ παιδικὸ μου ἀδῶ δάκρυ Ἐστῆγαν με γέλια καὶ φιλιά.

Ἦταν καιρὸς, ποῦ ἔνα εἶχα πόθο: Κ' ἐγὼ μέγας, ἄνδρας νὰ γενῶ, Ὅ,τ' οἱ μεγάλοι νοιώθουνε νὰ νοιώθω Κ' ἐλεύθερος 'ς τὸν κόσμον νὰ γυρνῶ.

Ἦταν καιρὸς, . . . Μεγάλωσα καὶ τώρα Κρουφὰ κρουφὰ ζηλεύω τὰ παιδιά. Ἄχι ναῦρισκα, καὶ μόνο γιὰ μιά ὥρα, Τὴν παιδικὴ μου εὐθυμν καρδιά!

Ἦταν καιρὸς, . . . μὰ πέρασε καὶ πάει, Κι' ἄνδρας 'ς τῆς γῆς τὰ βᾶσανα γυρνῶ, Κι' οὔτε μαμμά δὲν ἔχω περὶ 'ς τὸ πλάι: Κοιμάται μὲδ' ὀ μνήμα σκοτεινῶ, (Διασκευῆ ἐκ τοῦ δανεικοῦ τοῦ Baggesen)

N. I. ΧΑΤΖΙΑΔΑΚΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

25 Νοεμβρίου

Ἐφημερὶς «Ἔστια» δημοσιεύει σήμερον κολακευτικώτατας κρίσεις περὶ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν.» Ὁ ἀθηναϊκὸς τύπος, ἀγγέλων τὰ περιεχόμενα ἐκάστου φυλλαδίου τῆς «Διαπλάσεως» συνοδεύει αὐτὰ πάντοτε μετ' ἐπαίνων. Καὶ ἐπειδὴ κάθε φυλλάδιον σχεδὸν θὰ περιέχῃ πότε ἕνα νέον Διαγωνισμόν, πότε μίαν καινοτομίαν, καὶ πάντοτε μίαν βελτίωσιν, αἱ ἐφημερίδες, αἱ παρακολουθοῦσαι τὴν πρόδον τοῦ τόπου μας εἰς ὅλους τοὺς κλάδους, δὲν παύουν νὰ νομιολογοῦν καὶ νὰ ἐξαιρουν καθ' ἑβδομάδα τὰς προόδους, τὰς ὁποίας ἐπετέλεσε κατὰ τὰ τελευταία ἔτη ἡ «Διάπλασις τῶν Παιδῶν.» Ἀναγινώσκω πάντοτε μετὰ χαρᾶς τοὺς ἐπαίνους τούτους, διότι εἶνε πολὺ εὐχάριστον εἰς ἕνα συγγραφεῖα νὰκούῃ ἐπαινούμενον τὸ φύλλον, τοῦ ὁποῖου ἔχει τὴν

τιμὴν νὰ εἶνε συνεργάτης. Συνεισφέρων τὸν κόπον του καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν ἄλλων, αἰσθάνεται τρόπον τινὰ ὅτι μέρος τῶν ἐπαίνων ἐκείνων τῶ ἀνήκει, ὡς ἠθικὴ ἀμοιβὴ πολυτίμος καὶ γλυκεῖα. . .

Ἄλλ' ὁμολογῶ, ὅτι ὅλας ἰδιαιτέρας καὶ ἐξαιρετικῆς ἀγαλλίαςιν μοι ἐπροξένησαν αἱ σημεριναὶ κρίσεις τῆς «Ἔστιας.» Καὶ τοῦτο, διότι οἱ ἐπαῖνοι ἀποδίδονται αὐτὴν τὴν φορὰν ρητῶς καὶ ὠρισμένως εἰς ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνήκουον πράγματι καὶ καθολοκληρίαν. Φαίνεται, — ὡς καυχῆθῶ καὶ ἐγὼ ὀλίγον! — ὅτι εἶμαι περισσότερο δίκαιος παρὰ ἐγωιστής, καὶ διὰ τοῦτο εὐχαριστοῦμαι ὅταν ἐπαινοῦνται οἱ ἀξιοὶ ἐπαῖνοι, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν συγκαταλέγωμαι μεταξὺ αὐτῶν! . . .

Ἀντιγράφω τὸ ἀρθρίδιον τῆς «Ἔστιας» ὀλόκληρον:

«Ἐγγράφομεν χθές, προκειμένου περὶ τοῦ νέου Ἡμερολογίου τοῦ κ. Σκόκου, ὅτι ἡ ἐξακουστὴ φιλομουσία τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων, κατόρθωσε νὰ κάμῃ, ὡστε νὰ μὴ εἶνε δυνατόν νὰ συντηρηθῇ εἰς τὴν κλασικὴν αὐτὴν χώραν οὔτε ἐν ἡμερῶν!»

«Ὁφείλομεν ἐν τούτοις μίαν διασάφην. Ἐγράφομεν, εἶχαμεν ὑπ' ὄψει τοὺς «μεγάλους» τοὺς ἐνῆλικας νὰ εἰπούμεν. Διὰ τὰ παιδιὰ ὅμως τὸ πᾶν διαφέρει. Οἱ Ἑλλήνες ποὺ ὀλίγοι τῆς μελλοῦσης γενεᾶς ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ καυχῶσθῶν, ὅτι εἶνε φιλομουσώτεροι ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἄλλους.»

«Αὐτοὶ διὰ τῆς συνδρομῆς καὶ τῶν ἐνεργειῶν τῶν (Σχόλιον τοῦ Φαίδωνος: μετ' ἄλλους λόγους διὰ τοῦ ἔξοπαθώματος), κατόρθωσαν νὰ ἔχουν περιοδικὸν ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ—τὸ μόνον ἐναπομείναν ἐν Ἑλλάδι περιοδικὸν ἄξιον τοῦ ὀνόματος καὶ ἐκπληροῦν τὸν ὑψηλὸν του προορισμόν.»

«Καὶ τὸ περιοδικὸν αὐτὸ εἶνε ἡ «Διάπλασις τῶν Παιδῶν.»

«Παρακολουθοῦμεν τὴν ἐξελίξιν τῆς μετ' εὐκρινούς ἐνδιαφέροντος, καὶ ὁμολογοῦμεν ὅτι ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, ἀπὸ μὴνός εἰς μῆνα, ἀπὸ φύλλον ἀκόμη εἰς φύλλον, βλεπομένη βελτιώσεις καὶ μεταρρυθμίσεις ὄχι μικράς.»

«Θὰ πιστεύετε ὅτι ἡ Διάπλασις προκάλεε σήμερον καὶ Διαγωνισμοὺς Ζωγραφικῆς μεταξὺ τῶν ἀναγνώστων τῆς, καὶ δημοσιεύει τὰ βραβευθέντα ἔργα ἐν ἀντιγραφῇ ἀπαραμίλλῳ!

«Καὶ ὀλονεν προοδεύει καὶ ἀνακαινίζεται ὀλονεν. Εἰσέρχεται μετ' ὀλίγον εἰς τὸ εἰκοστὸν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς τῆς ἔτος καὶ ὑπόσχεταί εἰς τοὺς φίλους τῆς «μεγάλα καὶ θαυμάσια.»

«Ἐδουχεῖ οἱ μικροὶ διὰ τὴν Διάπλασίν των! Εἰμποροῦν νὰ ὑπερηφανεύωνται ὅτι ἔβαλαν τὰ γυαλιὰ εἰς τοὺς μετὰ γάλους.»

Φαντάζομαι πῶς θὰ πηδήσουν ὡς ἐκεῖ—ἐπάνω ἀπὸ τὴν χαρὰν τῶν οἱ φίλοι μας, ἀναγινώσκοντες τὰς γραμμάς ταύτας. Καὶ μετὰ τὸ δίκην των! Οἱ κόποι των, αἱ ἐνεργεῖαι των, ἡ φιλομουσία των, ἡ εὐγενὴς φιλοδοξία των, ἡ ἀγάπη των πρὸς τὰ καλὰ,—ὅλα διαμιάς ἀναγνωρίζονται, ἀνομιολογοῦνται καὶ ἐπαινοῦνται. Καὶ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν μάλιστα, ὡστε νὰ προβάλλωνται ὡς παράδειγμα καὶ εἰς τοὺς μεγάλους! . . .

Ἡ Διάπλασις τοὺς το εἶπε πολλὰς: «Ὅ,τι κάμνετε χάριν τοῦ περιοδικοῦ σας, τὸ κάμνετε χάριν τοῦ ἑαυτοῦ σας. Καὶ ἂν θὰ ἔχετε τὸ καλλίτερον περιοδικόν, σὲ τῆς θὰ ἐπαινέσθε, ποῦ το ἐκατορθώσατε.»

Καὶ ἰδοὺ σήμερον ἡ πρόρρησις ἐπαληθεύσασα. Ἡ κοινὴ γνώμη ἀποδίδει τὸν ἐπαῖνον ἐκεῖ ὅπου πρέπει. Καὶ δι' ὅλας τὰς προόδους τῆς «Διαπλάσεως» ἐπαινοῦνται ἀποκλειστικῶς οἱ Ἑλληνόπαιδες, ὅσοι ἀποκλειστικῶς τῇ παρέσχον τὰ μέσα διὰ νὰ τὰς ἐπιτελέσῃ. Καὶ βραδύτερον, ὅταν βεβαίως ἡ «Διάπλασις» θὰ προοδεύσῃ ἀκόμη περισσότερο, ὁ ἐπαῖνος δὲν θὰ εἶνε ἀκόμη μεγαλύτερος; Καὶ ἂν ποτε, ὡς ἐλπίζομεν ὅλοι, γίνῃ τὸ καλλίτερον περιοδικὸν τοῦ κόσμου, δὲν θὰ λέγουν, ὅτι οἱ Ἑλληνόπαιδες εἶνε τὰ καλλίτερα παιδιὰ τοῦ κόσμου;

Ἄν ἂν ποτε, ὡς ἐλπίζομεν ὅλοι, γίνῃ τὸ καλλίτερον περιοδικὸν τοῦ κόσμου, δὲν θὰ λέγουν, ὅτι οἱ Ἑλληνόπαιδες εἶνε τὰ καλλίτερα παιδιὰ τοῦ κόσμου;

Ἄν ἂν ποτε, ὡς ἐλπίζομεν ὅλοι, γίνῃ τὸ καλλίτερον περιοδικὸν τοῦ κόσμου, δὲν θὰ λέγουν, ὅτι οἱ Ἑλληνόπαιδες εἶνε τὰ καλλίτερα παιδιὰ τοῦ κόσμου;

Ἄν ἂν ποτε, ὡς ἐλπίζομεν ὅλοι, γίνῃ τὸ καλλίτερον περιοδικὸν τοῦ κόσμου, δὲν θὰ λέγουν, ὅτι οἱ Ἑλληνόπαιδες εἶνε τὰ καλλίτερα παιδιὰ τοῦ κόσμου;

Ἄν ἂν ποτε, ὡς ἐλπίζομεν ὅλοι, γίνῃ τὸ καλλίτερον περιοδικὸν τοῦ κόσμου, δὲν θὰ λέγουν, ὅτι οἱ Ἑλληνόπαιδες εἶνε τὰ καλλίτερα παιδιὰ τοῦ κόσμου;

Ἄν ἂν ποτε, ὡς ἐλπίζομεν ὅλοι, γίνῃ τὸ καλλίτερον περιοδικὸν τοῦ κόσμου, δὲν θὰ λέγουν, ὅτι οἱ Ἑλληνόπαιδες εἶνε τὰ καλλίτερα παιδιὰ τοῦ κόσμου;

Ἄν ἂν ποτε, ὡς ἐλπίζομεν ὅλοι, γίνῃ τὸ καλλίτερον περιοδικὸν τοῦ κόσμου, δὲν θὰ λέγουν, ὅτι οἱ Ἑλληνόπαιδες εἶνε τὰ καλλίτερα παιδιὰ τοῦ κόσμου;

Ἄν ἂν ποτε, ὡς ἐλπίζομεν ὅλοι, γίνῃ τὸ καλλίτερον περιοδικὸν τοῦ κόσμου, δὲν θὰ λέγουν, ὅτι οἱ Ἑλληνόπαιδες εἶνε τὰ καλλίτερα παιδιὰ τοῦ κόσμου;

Ἄν ἂν ποτε, ὡς ἐλπίζομεν ὅλοι, γίνῃ τὸ καλλίτερον περιοδικὸν τοῦ κόσμου, δὲν θὰ λέγουν, ὅτι οἱ Ἑλληνόπαιδες εἶνε τὰ καλλίτερα παιδιὰ τοῦ κόσμου;

Ἄν ἂν ποτε, ὡς ἐλπίζομεν ὅλοι, γίνῃ τὸ καλλίτερον περιοδικὸν τοῦ κόσμου, δὲν θὰ λέγουν, ὅτι οἱ Ἑλληνόπαιδες εἶνε τὰ καλλίτερα παιδιὰ τοῦ κόσμου;

Ἄν ἂν ποτε, ὡς ἐλπίζομεν ὅλοι, γίνῃ τὸ καλλίτερον περιοδικὸν τοῦ κόσμου, δὲν θὰ λέγουν, ὅτι οἱ Ἑλληνόπαιδες εἶνε τὰ καλλίτερα παιδιὰ τοῦ κόσμου;

Ἄν ἂν ποτε, ὡς ἐλπίζομεν ὅλοι, γίνῃ τὸ καλλίτερον περιοδικὸν τοῦ κόσμου, δὲν θὰ λέγουν, ὅτι οἱ Ἑλληνόπαιδες εἶνε τὰ καλλίτερα παιδιὰ τοῦ κόσμου;

Ἄν ἂν ποτε, ὡς ἐλπίζομεν ὅλοι, γίνῃ τὸ καλλίτερον περιοδικὸν τοῦ κόσμου, δὲν θὰ λέγουν, ὅτι οἱ Ἑλληνόπαιδες εἶνε τὰ καλλίτερα παιδιὰ τοῦ κόσμου;

Ἄν ἂν ποτε, ὡς ἐλπίζομεν ὅλοι, γίνῃ τὸ καλλίτερον περιοδικὸν τοῦ κόσμου, δὲν θὰ λέγουν, ὅτι οἱ Ἑλληνόπαιδες εἶνε τὰ καλλίτερα παιδιὰ τοῦ κόσμου;

Ούτω ήρχισεν ή φιλονεικία, και μετ' ολίγον εξετραχύνθη τόσο πολύ, ώστε ο πρώτος τυφλός είπε προς τον δεύτερον : — "Ας χωρίσωμε !"

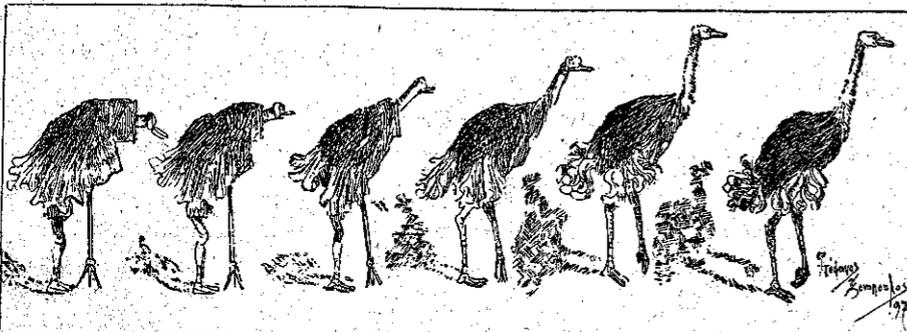
— "Ας χωρίσωμε ! είπε και ο άλλος. Και έλαβαν όλίγα βήματα και οι δύο, κατ' αντίθετον διεύθυνσιν' άλλ' ο μὲν προσέκοψεν εἰς ένα λίθον, ο δὲ εἰς ένα κορμὸν δένδρου.

— "Εδῶ, Πιστέ ! — Πιστέ, εδῶ ! ερώναζαν συγχρόνως και οι δύο.

Τότε ο δυστυχὴς σκύλος εὐρέθη εἰς μεγάλην ἀμχανίαν... Μήπως και οι

δύο δὲν ἦσαν επίσης κύριοι του ; Μήπως και οι δύο δὲν τὸν εἶχαν χαιδεύσει και περιποιηθῆ ὁμοίως ; Και μὴ γνωρίζων εἰς ποῖον νὰ ὑπακούσῃ τώρα, εἰς ποῖον νὰ διευθυνθῆ, ἐστάθη ἀκίνητος εἰς τὸ μέσον, και ήρχισε νὰ γαυγίζῃ γοερῶς. Οἱ δύο τυφλοὶ ψηλαφητὰ ἐζήτησαν ο εἰς τὸν ἄλλον, και ἔπεσαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων δακρύνοντες, μετανωημένοι διὰ τὴν προτέραν φιλονεικίαν. Και ὅταν ο ένας ἐρώναζε τότε «Πιστέ !» ἀμέσως ο σκύλος ἔδραμε πρὸς αὐτοὺς πλήρῳ χαρᾶς, και ἔκτοτε οἱ τρεῖς φίλοι δὲν ἐχωρίσθησαν ποτέ.

ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

Πῶς ο φωτογράφος γίνεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον στρουθοκάμηλος.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΡΚΟΥΔΑΣ

Μίαν ἡμέραν ἡ Κυρά 'Αρκούδα ἐπιήσθη εἰς τὴν παγίδα. Πῶς τὰ ἐκατάφερε, κανεὶς δὲν ἤξεύρει καλὰ-καλά. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι κατάρθωσε νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὰ δεσμά, και ἄρχισε νὰ τρέχῃ, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴ σπηλιὰ της. Τὴν εἶδαν κάτι κυνηγοὶ και ἀπόλυσαν τὰ σκυλιὰ ἐξοπίσω της.

Ἀπὸ τὸν φόβον της ἡ κυρά-'Αρκούδα, τὰ ἔχασε, και ἀντὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ σκαρφαλώῃ εἰς τὰ πότομα βουνα, νὰ σοῦ την και καταβαίνει εἰς τὸν κάμπον !

Καθὼς ἐπερνοῦσεν ἀπὸ ένα δρόμον, βλέπει ένα χωρικὸν μέσα εἰς τὸ ἀμάξι του.

— Κάμε μου μιὰ χάρι, καλέ μου ἄνθρωπε ! τοῦ εἶπε πάρε με και κρύψε με μέσα 'στὸ ἀμάξι σου. Κυνηγοὶ με σκύλους ἔρχονται ἐξοπίσω μου, και ἂν δὲν με λυπηθῆς, ἐχάθηκα !

Ο χωρικός ἔτυχε νὰ ἔχῃ καλὴν καρδιὰν και τὴν ἐλύπηθη. Τὴν ἀνέβασε λοιπὸν εἰς τὸ ἀμάξι του, τὴν ἐκρύψε 'ς ένα μεγάλο σακκὶ και ὕστερα τὸ ἔδεσε μ' ένα σχοινί.

Και νὰ τα ἀμέσως τὰ σκυλιὰ και ἀπὸ πίσω τους οἱ κυνηγοὶ :

— "Ὡρα καλὴ ! Μήπως ἐπέρασέ ἀπὸ δῶ καμμιά ἀρκούδα ;

— 'Αρκούδα εἶπατε, ἀφεντάδες μου ;

'Αρκούδα ; "Ὁχι, δὲν εἶδα καμμιάν ἀρκούδα.

"Ὑστερ' ἀπ' πολλὴν ὥραν, ἡ κυρά-'Αρκούδα ἔλαβε θάρρος νὰ ἐρωτήσῃ—ἀλλὰ σιγά-σιγά :

- "Ε, ἔφυγαν ;
— "Ἐφυγαν !
— Εἶνε μακριὰ ;
— Εἶνε μακριὰ.
— Οὐφ ! ἔσκασα. Λύσε μου τὸ σακκί, νὰ ζήσῃς.

Ο χωρικός ἔλυσε τὸ σχοινί.

— "Ἄμ ποῦ νὰ σοῦ τὰ λέγω, φίλε μου, εἶπε τότε ἡ 'Αρκούδα, ἀνοίγουσα τὸ φοβερόν της στόμα—ποῦ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν με ἄφησαν οὔτε νὰ φάγω...

— Δὲν πειράζει ! ἀπεκρίθη ὁ χωρικός. Νά, εδῶ ἔχω δύο μεγάλα καρβέλια 'στὴ διάθεσί σου.

— Εὐχαριστῶ μὰ ποῦ δὲν το τρώγω ποτέ μου τὸ ψωμί ; Χμ ! Ξεῦρεις και τὸ ἄλλο ; Θά σε φάγω !

— "Α, κακὴ 'Αρκούδα ! ἐρώναζεν ὁ χωρικός. Ἐγὼ σὲ ἔσωσα ἀπὸ τέτοιο κίνδυνον, και σὺ θέλεις νὰ με φᾶς ;

— Πολὺ μπουφός μου φαίνεσαι, ἄνθρωπέ μου. Μὰ δὲν ἤξεύρεις τὸ λοιπὸν, πῶς ἡ παλῆς εὐεργεσίας ξεχνιοῦνται ;

Ο χωρικός ἄρχισε νὰ φοβάται 'στὰ καλά και νὰ συλλογίζεται πῶς νὰ κάμῃ διὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ τρομερὸν και πεινασμένον στόμα τῆς 'Αρκούδας' ἀλλὰ δὲν

ἐκατόρθωσε νὰ εὕρῃ κανένα μέσον και εἶπε μὲ πικρὸν ἀναστεναγμὸν.

— "Ε, κυρά 'Αρκούδα ! κυρά 'Αρκούδα ! Ἐχεις πολὺ μεγάλο λάθος. Ἡ εὐεργεσία δὲν ξεχνιέται ποτέ.

— Ξεχνιέται, σοῦ λέγω, και γι' αὐτὸ θά σε φάγω !

— Μπρὲ ἀμάν ! — Τίποτε !

— Τότε λοιπὸν νὰ κάμουμε ένα ἄλλο, εἶπεν ὁ δυστυχὴς χωρικός. Νὰ πάμε λίγο παρακάτω, και ἂν ὁ πρώτος ποῦ θάπανθήσουμε, εἶνε μὲ τὴν γνώμην σου, τότε νὰ με φᾶς !

— Καλὰ ! πάμε παρακάτω ! ἀπεκρίθη ἡ 'Αρκούδα.

Σὲ ὀλίγο ἀπάντησαν ένα γέρικο "Αλογο.

— Κάμε μας τὴ χάρι νὰ μας κρίνης, τοῦ εἶπεν ὁ χωρικός. Ἐσωσα τὴν κυρά 'Αρκούδα ἀπὸ τὸ μεγαλύτερο κίνδυνον, και γι' ἀνταμοιβὴ τώρα θέλει νὰ με φάγῃ. Εἶνε δίκαιο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ; Πρέπει κανεὶς νὰ ξεχνᾷ τὰ καλά ποῦ του ἔκαμαν ;

— Μὰ γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί λέγει και ἡ κυρά 'Αρκούδα, εἶπε τὸ "Αλογο.

— Νὰ τί λέγω : Πάντα βρισκομαι σὲ πόλεμον μὲ τοὺς ἄνθρώπους. Στιγμὴ δὲν με ἀφίνουν ἡσυχῇ. Ἐρχονται και με κυνηγοῦν και μὲς 'στὸ σπῆτι μου ἀκόμη, ποῦ λέει ὁ λόγος. Σήμερα πάλι με κυνηγοῦσαν κάτι φονηάδες, και θὰ ἦμουν χαμένη, ἂν δὲν ἀπαντοῦσα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ποῦ μ' ἔσωσεν. Ἀλλὰ 'πέ μου 'στὸ Θεό σου, "Αλογοῦ μου, εἶνε λόγος αὐτὸς ἀρκυτός, διὰ νὰ μὴ τον φάγω ; Και μπορῶ ἐγὼ μονάχα νὰ θυμοῦμαι τὰς εὐεργεσίας, ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄλλοι τὰς ξεχνοῦν ;

Τὸ "Αλογο, τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ κάμῃ λ ο γ ι κ ῆ ν κρίσιν, ἐσκέφθη πολὺ-πολὺ, και ὕστερα εἶπε : — Τριάντα χρόνια ὑπηρετοῦσα τὸν κύριόν μου μὲ ὄλον τὸν ζῆλον και μὲ ὄλην τὴν ἀφοσίωσιν. Ἄμα ὅμως ἐγέρασα και δὲν ἠμποροῦσα νὰ δουλεύω, γιὰ νὰ μὴ με τρέφῃ πειὰ ἄδικα, τί ἔκαμε νομίζετε ; Ἐπούλησε τὸ πετόσι μου και με παράδωσε ζωντανὸ 'ς ένα μπόγια, γιὰ νὰ με σφάξῃ. Τὸ ἐκατάλαβα και τοῦ ἔφυγα, πρὶν τὴν πάθω. Ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο ; μήπως τώρα δὲν ὑποφέρω περισσότερο ; Νά, δύο 'μέρες ἔχω τώρα ποῦ γυρίζω εδῶ κ' ἐκεῖ, μες 'στὸ χειμῶνα, χωρὶς φαγί, χωρὶς πιστό... "Αχ, ναί ! ἡ κυρά 'Αρκούδα ἔχει δίκιο. Ἡ παλῆς εὐεργεσίας ξεχνιοῦνται !

— Βλέπεις ; εἰ ; βλέπεις ; Ἐγὼ ἔχω δίκιο ! — Ο χωρικός ἄρχισε τὰ κλάματα. Ἐγὼ γυναῖκα και παιδιὰ, εἶπε. Λυπήσου με !.. Ἄφησε ἀκόμη λίγο και ἂν σου δώσῃ δίκιο και ὁ δεύτερος ποῦ θάπανθήσουμε, εἰ, τότε πειὰ νὰ με φᾶς.

— Καλὰ, τὸ παραδέχομαι ! εἶπεν ἡ 'Αρκούδα.

Ἐνας σκύλος ἐπερνοῦσε, γέρος σκύλος, ἀδύνατος, πετόσι και κόκκαλο.

Ο χωρικός τὸν ἐσταμάτησε και τοῦ ἔκαμε τὴν ἴδιαν ἐρώτησιν.

Ο σκύλος ἐσυλλογίσθη καλὰ-καλὰ και ὕστερα εἶπε :

— Δεκαπέντε χρόνια ἐφύλαγα πιστὰ σὲ μιὰ μάνδρα. Χίλιες φορές ἐπῆγαν νὰ με φάγουν οἱ λύκοι, ποῦ ἐτριγύριζαν γιὰ τὰ πρόβατα... Και τώρα ποῦ μ' ἐπῆραν πειὰ τὰ γερᾶματα και ποῦ δὲν ἔχω τὴ δύναμι νὰ γαυγίζω ὅπως πρῶτα, ὁ ἀφέντης μου μ' ἔδιωξε και με ἄφησε 'στους πέντε δρόμους. Ναί, ναί, ἡ παλῆς εὐεργεσίας ξεχνιοῦνται !

[Ἐπετα τὸ τέλος]

(Ἐκ τῶν τοῦ J. Ortoli)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ

ΕΜΠΝΕΥΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἡ Μερσεδὴ μού ὑπενθυμίζει ἐν πολὺδακρυ ἐπεισόδιον τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας : Τὸ ξύλον ποῦ ἔφαγα μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὸν μακαρίτην τὸν θεῖόν μου, τὸν Μάρμα-Νικολῆν, ὅταν μ' ἐπίασε νὰ διαβάξω κρυφὰ τὸν «Κόμητα Μοντε-χρήστον.»

— Βιβλία γιὰ μεγάλους μου διαβάξεις, παληόπαιδο, εἰ ; και δός του και τούτη, και δός του κ' ἐκείνη...

Παρητηρήθη, ὅτι ὀγγόντα τοῖς ἐκατόν, ἡ Ἑλληνίς εἶνε Μελαγχροινή. Εἶνε τρόπον τινὰ τὸ ἔθνικόν μας χρῶμα τοῦ προσώπου.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Κι' αὐτὰ τοῦ Κροῖσου τὰ καλά και τ' ἀγαθὰ του τὰ πολλὰ ἂν τάχης και τὰ στερηθῆς, κατάκαρδα μὴν πικραθῆς και οὔτε κὴν νὰ κλαύσῃς ἂν ἔχῃς γινῶσι μιὰ σταλιά κι' ἂν δὲν φοβάσαι τὴν δουλειὰ, τράδα 'μπροστά' τότε ἠμπορεῖς, ὅ,τι ἔχασες και λαχταρεῖς νὰ τὸ ξαναπολαύσῃς.

Ἐτὴν πλειὸν μεγάλην συμφορὰ, ποῦ πνίγ' ἡ λύπη τὴν χαρὰ, και ἂν φουρτοῦνα μᾶς χτυπᾷ, μὲ κύματα ἀγριωπᾶ κι' ἀστροπελέκια τούρανοῦ, μόν' οἱ δειλοὶ τρομάζουν τότε ἡ δύναμις τοῦ νοῦ, τὸ θάρρος κ' ἡ ἐλπίδα, αὐτὰ τὰ τρία 'μοιάζουν τὴν ναυτικὴν πυξίδα κι' ὅποιος τὰ ἔχει φθάνει 'ς τὸ πρῶτό του λιμάνι.

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΑΣ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 397)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

ΠΩΣ ΑΠΟΚΤΑΤΑΙ Ο ΠΑΥΤΟΣ ΚΑΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν περιπετειῶν τοῦ Ἰωάννου και τοῦ Πέτρου Μαντζουράνα, ἵ ἔκαμνεν ὁ Στέφανος, ὁ τρίτος ἀδελφός ;

Τίποτε, καθὼς ἐφαίνετο τοῦλάχιστον. Ἐίδομεν, ὅτι εἶχεν ἀρνηθῆ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν παλαιὸν πύργον, και νὰ ἐκμεταλλεῦθῃ τὴν κληρονομικὴν του μεριδα, τὴν γῆν, μεταβαίνων ἄλλοῦ. Αἱ ὄχθαι τοῦ Λήγηρος τῷ παρεῖχον ἀφθῶνως ὅ,τι ἤθελε : μονοπάτια διὰ νὰ περιδιαβάξῃ, σκιὰν διὰ νὰναπαύεται, και χόρτον διὰ νὰ ἐξαπλῶνεται, νὰ ρεμβάζῃ και νὰ κοιμάται. Προπάντων νὰ κοιμάται.

Ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν δύο του ἀδελφῶν, τὸ παράξενο παιδί δὲν ἔκαμνεν ἄλλο τι ὄλην τὴν ἡμέραν, παρὰ νὰ κοιμάται !

Ἀλλὰ ἤξεύρετε διατί ; Διότι τὴν νύκτα ἐκοιμάτο πολὺ ὀλίγον, ἂν μάλιστα ἐκοιμάτο και καθόλου...

Λαθραίως και μυστηριωδῶς, ἀφ' οὗ κατεκλίνοντο οἱ ἄλλοι εἰς τὸν πύργον, ὁ Στέφανος ἐξήρχετο και μετέβαινεν εἰς τὸ σπήλαιον τῆς Νεραΐδας Μαντζουράνας, ὅπου χάρις εἰς τὰ ἀγκάθια και εἰς πρὸληψιν, κανεὶς δὲν ἐμῆθε ποτέ. Καὶ ἔρπων, εἰσδύων εἰς τὰ ἄδυτα και τὰ κρύφια τοῦ βράχου, δὲν ἐξήρχετο ἐκ τοῦ σπηλαίου παρὰ μόνον τὴν αὐγὴν. Κανεὶς, οὔτε ὁ Ἰππότης, οὔτε ὁ Λευκίας δὲν τὸν εἶδαν ποτέ, και ἐνόμιζε πλέον ἐκεῖνος ὅτι ἰδεάν δὲν εἶχαν περὶ τῶν νυκτερινῶν του διαθημάτων. Ναί' ἀλλ' ἂν δὲν ὀμιλοῦσε διόλου ὁ γέρω-Λευκίας, ἔβλεπεν ὅμως πολὺ καλὰ...

«Ποτέ μου δὲν εἶδα τέτοιο τεμπελχανᾶ !» ἐβρυχάτο ὁ Ἰππότης.

Καὶ ὁ σιωπηλὸς Λευκίας ἀπεκρίνετο διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ δείκτη, τὸν ὁποῖον ἔθετεν ἐπὶ τῶν χειλέων, ὅτι, ναί, τὸ παιδί ἦταν λίγα μὲν ὀκνηρό. Κατόπι μὲ τὸν ἀντίχειρα ἔκαμνε διάφορα σημεῖα σταυροῦ πρὸ τοῦ στόματος, κινῶν και τὴν κεφαλὴν, διὰ νὰ εἴπῃ ὅτι αἱ νοθεσῖαι και οἱ ἐξορκισμοὶ θὰ ἦσαν ὄλους διόλου περιττοί. Καὶ τέλος ἔσπευδε νὰ κινήσῃ τὴν χεῖρα, προσθέτων ὅτι ὁ ἴδιος θὰ ἦτο πάντοτε ὁ Στέφανος, ὅσα και ἂν του ἔλεγαν !

«Μὰ ἐπὶ τέλους, Στέφανε ! ἐξεργάγη μίαν ἡμέραν ὁ πατήρ' φθάνει πειὰ ! ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ τρέφω ὀλοένα τὴν

ἀργίαν σου και τὴν ὀκνηρίαν σου, ἐν φ οἱ ἀδελφοί σου... ἀλήθεια οἱ καίμενοι οἱ ἀδελφοί σου ! οἱ δυστυχισμένοι οἱ ἀδελφοί σου !... τίποτε δὲν ἐμάθαμεν. Τί νὰ γίνωνται ;

— Ποῖος ξέρε ! ἀπεκρίθη ὁ Στέφανος. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα, διατί θέλετε νὰ στερηθῆτε και τοῦ μόνου ἴσως υἱοῦ, ὁ ὁποῖος σὰς μένει ἀκόμη, και ἐπὶ τοῦ ὁποῖου βασίζεται ἡ τελευταία ἐλπίς τῶν Μαντζουρανῶν ;

— "Α, μὴ μου το λές ! Δὲν θέλω νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ Ἰωάννης και ὁ Πέτρος ἐχάθησαν ! Θά το εἶχα μεγάλο βάρος εἰς τὴν συνείδησίν μου, ποῦ τα ἔδιωξα τὰ καλὰ παιδιὰ, ἂν... "Αχ ! και ἂν τοὺς συνέδη κανένα δυστύχημα ; Ἄν ἀπέθαναν ἀπὸ τὴν πείναν ;

— "Ας εἶνε αὐτὸ πάλι δὲν το πιστεύω, κατέρα ! Εἶνε νέοι, δυνατοί, ἔξυπνοι, δραστήριοι ἐργατικοί..

— Μπᾶ, μπᾶ ; και γιὰτί λοιπὸν νὰ μὴν εἶσαι και ἐσὺ δραστήριος και ἐργατικός ;

— "Ε, ἄλλο εἶμαι ἐγώ !.. Ἐκεῖνοι, βλέπετε, ἦσαν και φιλόδοξοι, ἐν φ ἐγὼ δὲν εἶμαι καθόλου. Ὅτι θέλη πειὰ ἄς μὲ κάμῃ ἡ Νεραΐδα Μαντζουράνα. Ἐγὼ δὲν ἀνακατεύομαι !»

Καὶ ὁ χαριτωμένος Στέφανος ἐσιώπα, μὲ τὴν ἰδεάν ὅτι τὰ εἶπε πλέον ὄλα. Ἀλλὰ και ὁ Ἰππότης ἐσιώπα, διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὰ λόγια του, και ἀπὸ τὸ βάθος τῆς πολυθρόνας του, ἀπελπισ και ἀπογοητευμένος, ἀνύψωνε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν και ἐσυλλογίζετο τοὺς δύο ἄλλους του υἱούς, τοὺς ἀγαπητοὺς ἀπόντας. Πῶς νὰ τοὺς εὕρῃ ; Πρὸς ποῖον νὰ γράψῃ ; Τί νὰ κάμῃ ;

Ἡ λύπη και ἡ ἀπελπισία τοῦ γέροντος εἶχον φθάσῃ πλέον εἰς τὸ κατακόρυφον, ὅταν ένα πρωί, κάποιος ξένος ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ πύργου. Ἐλευσινή και ἡρειπωμένη ἡ θύρα, ὅσον και ὁ ξένος, — δηλαδὴ καθολοκληρίαν και τὰ δύο. Τί ἤθελε ; τί ἐζήτηε ; Ἐλεημοσύνην ;

"Ὁχι, τὸν κύριον Μαντζουράναν. Μὰ ποῖον ; Τὸν πατέρα ἢ τὸν υἱόν ; — Τὸν υἱόν !

Ο Στέφανος, κληθεὶς, ἐπαρουσιάσθη. — Δὲν ζητῶ σὰς, κύριε Μαντζουράνα ! εἶπεν ὁ ξένος.

— Ἀλλὰ ποῖον λοιπὸν ; — Ἦθελα κανένα ἀπ' ἐκείνους ποῦ γνωρίζω. Δύο ἐγγώρισα ἔως τώρα : ένα 'στὴν θάλασσαν, και ένα 'στὸν ἀέρα.

— Μπᾶ ! ἐγγώρισάτε λοιπὸν τὸν Ἰωάννην και τὸν Πέτρον ;

Ἡ Βερεινίκη.

— 'Ακριβώς. Είπε εδὼ κανείς ;
— 'Όχι.
— Τότε λοιπὸν θάπεθαναν καὶ οἱ δύο, καθὼς φαίνεται.
— Σιγά, παρακαλῶ. Τί λόγια εἶνε αὐτά; . . . Ὅπως δὴ ποτε, σταθῆτε νὰ φωτάξω τὸν πατέρα μου, τὸν κύριον Ἰππότην, καὶ τοῦ λέγετε πλέον ὅ, τι ἤξευρετε.
— Πίσω μου σ' ἔχω, Σατανά! ἐπιθύρουν ὁ ξένος, ἐνῶ ἔφρευεν ὁ Στέφανος ταχύς.
Ἀπὸ τὴν βλασφημίαν αὐτὴν, βεβαίως τὸν ἐγνωρίσατε. Ὁ Ἰππότης ἔτρεξεν ὅσον τῷ ἐπέτρεπον οἱ γερωνικοὶ τοῦ πάδες καὶ εὐρὲ τὸν "Ανθίμον Μάες εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὅπου τὸν εἶχον ἐγκαθιδρύσει ἀπέναντι ὀλίγου ἄρτου, ὀλίγου τυροῦ καὶ ὀλίγου οἴνου. Αἰτότατον, φεῦ! τὸ πρόγευμα, ἀλλ' ὁ πλοίαρχος τὸ ἐτίμησε μὲ πένταν δέκα ναυαγῶν. Καὶ τρώγων ὀλονέν, καὶ πίνων ὀλονέν, διηγῆθη πρὸς τὸν Ἰππότην Μαντζουράναν, ἐνθρονισθέντα ἀπέναντι τοῦ, ὅσα ἤξευρεν ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, τὰς ἐφευρέσεις καὶ τὰς περιπετειὰς τῶν δύο τοῦ υἱῶν, περισσότερα διὰ τὸν Ἰωάννην, πολὺ ὀλιγώτερα διὰ τὸν Πέτρον — καὶ μέχρι τέλους διὰ κανένα, ἀπὸ τοὺς δύο.
— Μὲ ἄφησαν εἰς τὴν βαρκούλα τοῦ ἀεροστάτου, συνέπερανεν ὁ "Ανθίμος Μάες, καὶ τοὺς ἄφησα εἰς τὸ ἀερόστατον τῆς βαρκούλας. Ἐγὼ ἐσώθηκα, καθὼς βλέπετε. Ἄλλ' ἐκεῖνοι τί ἀπέγιναν, ἕνας Θεὸς τὸ ἤξευρε. Διὰ νὰ μὴ φανοῦν ἕως σήμερα, φοβοῦμαι . . .
— Νὰ μὴ φοβῆσθε τίποτε! διέκοψεν ὁ Στέφανος, παρῶν εἰς τὴν διήγησιν. Ἡ Νεραίδα Μαντζουράνα μᾶς προστατεύει ἐμᾶς!
— Ἄμποτε! εἶπεν ὁ πλοίαρχος.
— Ἄμποτε! εἶπε καὶ ὁ Ἰππότης στεναζών, καὶ εἶπερ ποτε ἀνήσυχος περὶ τῆς τύχης τῶν δύο τοῦ υἱῶν, τοὺς ὁποίους ἐφαντάζετο ἀκόμη εἰς τὸ ἀερόστατον, μετεώρους, κρεμαμένους μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς.
Καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν ἐσυλλογιζέτο: «Ἄχ! διατί ὁ Πέτρος νὰ μὴ κάμῃ τὴν βαρκούλαν τοῦ μεγαλύτερη; Ὅθι τὸν ἐχώρουσε καὶ τοὺς τρεῖς καὶ θά τοὺς ἐσωίε μιά χαρά . . .»
Ἦλθεν ἡ νύξ καὶ τὰ τρία φῶτα τοῦ πύργου, τὰ λάμποντα συνήθως ἐπὶ τοῦ μαύρου τοῦ ὄγκου, ἐσβέσθησαν. Ὁ Ἰππότης ἀπεκοιμήθη ὅπως ὅπως ὁ Λευκίας ἐκοιμάτο ἤδη ὁ Ὀλλανδὸς ἐρρογχαλίτζε. Μόνος ὁ Στέφανος ἤγρυπνει, διότι δὲν εὐρίσκειτο οὔτε εἰς τὴν κλίνην του, οὔτε κἀν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Κατὰ τὸ σύνθηρες, διὰ μιᾶς θύρας, ἐπιμελῶς λαδωμένης (διὰ νὰ μὴ τρίξῃ) ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν πύργον καὶ ἐχάθη εἰς τὸ δάσος. . .
(Ἐπατα συνέχεια)

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ *Διμὲ Ζιρῶν* ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΙΜΗΤΗΣ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ἴδου ἐν ἀνέκδοτον τῆς παιδικῆς ἡλικίας τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ'. Ἡ Αὐτοκρατορικὴ Οἰκογένεια διέτριβε τὸ θέρος εἰς τὴν Λεβαδίαν τῆς Κριμαίας. Ὁ μέγας δούξ Ἀλέξανδρος, — δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου τοῦ Β'. — ἦτο τότε μόλις ὀκταετής. Ξανθός, εὐρωστος, ὠραίος, εἶχε τὴν ἀγαθὴν ψυχὴν τοῦ πατρὸς του.
Μίαν ἡμέραν, ἐπλανήθη μόνος εἰς τὸ δάσος καὶ ἔφθασε μέχρι τῆς ἐσχάτιας, ὅπου ἐφρουρεῖ εἰς στρατιώτης. Τὸ θέρος τῆς Κριμαίας εἶνε ἐνίοτε θερμώτατον. Ἀκίνητος, εἰς τὴν θέσιν τοῦ φρουρός, ἔχυνεν ἄφθονον ἰδρώτα, ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ὀπλισμοῦ του. Κόπως βαθυτάτῃ ἐζωγραφεῖτο ἐπὶ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ρυτιδωμένου τοῦ προσώπου.
Ἡ καρδιά τοῦ Μεγάλου Δουκὸς συνεινήθη. Ἐπλησίασε τὸν στρατιώτην καὶ τῷ εἶπε:
— Καλὴ μέρα, γέροντά μου. Βλέπω ὅτι εἶσαι πολὺ κουρασμένος. Ἄν μείνης ἀκόμη ἔστων ἡλιθίω, βέβαια θάρρωσήσης. Ἄλλὰ ἐγὼ δὲν θέλω. Πήγαινε νὰ καθήσης ἐκεῖ εἰς τὸν ἴσκιον καὶ νὰ ξεκουρασῆς.
Ὁ στρατιώτης ἐκπληκτος ἀνεγνώρισε τὸν δευτερότοκον τοῦ Αὐτοκράτορος του.
— Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, μικρὲ μου αὐθέντα, τῷ εἶπε ἄλλα δὲν ἠμπορῶ νὰ φάω τὴν θέσιν μου, γιατί θά τιμωρηθῶ πολὺ αὐστηρᾶ.
— Ὅχι! ὄχι! ἀπήντησε τὸ παιδίον μὴ φοβῆσαι καὶ δὲν θά τιμωρηθῆς. Ὅθι εἰς τὸν πατέρα μου, ὁ ὁποῖος εἶνε πολὺ καλός, ὅτι ἐγὼ σὲ διέταξα. Ἐλα, πέσε κάτω καὶ κοιμήσου! θέλω νὰ κοιμηθῆς!
Ὁ Ρώσος στρατιώτης εἶνε συνηθεισμένος νὰ ὑπακούῃ τυφλῶς. Ὅσον μικρός καὶ ἂν ἦτο ὁ διατάσσων αὐτόν, ἦτο ὁμοῦς υἱὸς τοῦ Τσάρου. Ἐξηπλώθη λοιπὸν ἀμέσως ὁ φρουρὸς ἐπὶ τῆς χλῆς καὶ ἀπεκοιμήθη βαθύτατα.
— Τί καλὰ! ἐσυλλογιζέθη ὁ Μέγας Δούξ, καταγοητευμένος ἀπὸ τὴν καλὴν του πράξιν, καὶ ἠτοιμάσθη νὰ πέλῃ.
Ἄλλὰ τότε τῷ ἦλθε μιά σκέψις, μιά ἀνάμνησις. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐνετρώφα εἰς τὴν θαυμαστὴν ἱστορίαν τοῦ Ναπολεόντος Α' καὶ ἀκριβῶς τὴν προηγουμένη ἡμέραν εἶχεν ἀναγνώσει τὸ ἀνέκδοτον ἐκεῖνο τοῦ «Κοντοδεκανέα» ὁ ὁποῖος, συναντήσας ποτὲ νεαρόν τινα φρουρόν κοιμημένον εἰς τὴν θέσιν του, δὲν ἠθέλησε νὰ τον ἀφυπνήσῃ, διὰ νὰ μὴ τιμωρηθῇ ἄλλ' ἐπειδὴ ἐξ ἄλλου καὶ ἡ θέσις ἐπρεπε νὰ φυλαχθῇ, ὁ Αὐτοκράτωρ ἔλαβε τὸ ὄπλον τοῦ κοιμημένου καὶ ἐφρουρήσεν ἐκεῖ μέχρι τῆς ἀφυπνίσσεώς του!
— Ἄλλοιμονον! ἀνέκραξε τὸ παιδίον ἀνήσυχον καὶ τρομαγμένον. Ἡ θέσις

θα μείνῃ ἀφύλακτος. Καὶ ἂν ἐξ αἰτίας μου τουφεκισθῇ ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς στρατιώτης;
Ἐστρέφεν ὀπίσω, νὰ τον ἐξυπνήσῃ. Ἄλλ' ἄμα ἐπλησίασε τὸν γέροντα καὶ εἶδε τὴν μακαριότητα τοῦ ὕπνου του, καὶ ἤκουσε τὸν ροχαλισμὸν του, ἤρεμον ὡς γάτας πού τὴν χαϊδεύουν, — ἐσταμάτησε. Δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ταραξῇ τὸν γλυκὺν ἐκεῖνον ὕπνον.
— Ὅθι κάμω κ' ἐγὼ ὅ, τι ἔκαμει ὁ Κοντοδεκανέας! ἐσκέφθη.
Καὶ ἀνέλαβε τὸ τυφέκιον τοῦ κοιμημένου. Ὅχι! τί βαρὺ πού ἦτο! Ἐν τούτοις τὸ παιδίον τὸ ἐκράτησε σταθερῶς καὶ ἐστάθη εἰς τὴν θέσιν τοῦ φρουροῦ. Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ ζεσταίνεται, καὶ νὰ ἰδρώνῃ, καὶ νὰ θέλῃ νὰ κοιμηθῇ. Τὰ μάτια του ἔκλειναν μόνον καὶ κάθε τόσο ἀφύπνιζοτο μὲ ἀπότομον τίνανγμα, ὡς νὰ ἐπιπτεν εἰς κανὲν βάραθρον. Ἄλλ' ὄχι! δὲν ὑπέκυπτε! Καὶ ἀντεῖχεν ἐκεῖ, ἐπίμονος, ἀκατάβλητος. . . μιμητῆς τοῦ Μεγάλου Ναπολεόντος!

Ἐν τούτοις ἀνεζήτουν εἰς ὅλον τὸ δάσος τὸν Μέγαν Δούκα, μὲ κάποιαν ἀνησυχίαν τῶρα διὰ τὴν παρατεταμένη ἀπουσίαν του. Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν καὶ εἰς τὴν ἀπομεικρυσμένην ἐκείνην γωνίαν.
Τὸν εὐρον ἐκεῖ εἰς τὴν θέσιν του, μὲ τὸ ὄπλον τοῦ φρουροῦ, κατακόκκινον, κατακουρασμένον. Τὸ ἐσπέρας κατελήφθη ὑπὸ πυρετοῦ καὶ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἔμεινεν εἰς τὸ κρεβάτι. Καὶ εἰς τὰ παραληρήματά του ἐπανελθόντων συνεχῶς:
— Τί χαρά! ὁ στρατιώτης δὲν θά τιμωρηθῇ. Ὁ Τσάρος μού το ὑπεσχέθη! γιατί τὸν ἀνεπλήρωσα ἐγὼ, ὅπως καὶ ὁ Μέγας Ναπολέων!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κεφάλος ἐρωτᾷ τὴν Κροκόπεπλον Ἡώ:
— Γιατί ἄρα γε ἡ Ἐρυθρὰ Θάλασσα ὀνομάσθη ἔτσι;
Καὶ ἡ Κροκόπεπλος Ἡώς:
— Τόσο πράγμα δὲν ἐξυρεῖς, καί μένε; Νά, γιατί βγάει ἀστακούς!
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τεάτσας Γελασῆς

Ὁ Νίκος: — Λοιπὸν, Νίνα, δὲν μελετᾷς τὸ μάθημά σου;
Ἡ Νίνα: Εἶνε πολὺ δύσκολο. Μάθε το, Νικό μου, ἐσὺ γὰρ μένα. . .
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Βιγίας

Πρὸς τὴν μικρὰν Ὑπατίαν, τῆς ὁποίας ἡ νονὰ ἐπρόκειτο νὰ ὑπαυθρευθῇ, εἶπαν:
— Νά, τώρα θά ἔχῃς καὶ ἕνα νοῦν.
Καὶ ἡ μικρὰ Ὑπατία:
— Ὅχι! ὄχι! δὲν θέλω νὰ με ξαναβαπτίσουν!
Ἐστᾶλη ὑπὸ Κωνσταντίνου Λεουκιάδου

ἔτε διὰ τὰς Ἀθήνας εἶνε, ἔτε διὰ τὰς ἐπαρχίας ἔτε διὰ τὸ ἔξωτερικόν.
Ἐἶθε νὰ σε ἀξιώσῃ ἡ Παναγία τὴν ὁποῖαν παρακαλεῖς, *Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας*, νὰ ἐλθῇ νὰ κατατομήσῃ εἰς τὴν «Ἱερουσαλὴμ τοῦ Ἑλληνισμοῦ» ὅπως ὠραϊστάτα ὀνομάζει τὰς Ἀθήνας. Ἐλαβὰ τὴν εἰκόνα τῆς Παρθένου σου, τὴν ὁποῖαν ἀσπάζεται ἡ Πίσσα μου.
Ὅχι, *Ἑλληνικὸν Καλλιτέχνις*, στείλλε τετραδίον πρὸς τὴν *Ἀντιομένην Λυγαρίαν*: καλὸ ἄργα παρὰ ποτὲ. Μετὰ χαρᾶς μου ἔλαβα τὴν φωτογραφίαν σου: κάμε νὰ βραβευθῆς διὰ νὰ δημοσιευθῇ. Πόσον εἶμαι εὐτυχῆς πού ἔγινε αἰτία νὰ συνδθῆς τῶσον μὲ τὴν *Δάφνην*!
Ἀχαίε, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐξέλεξα, καὶ σε δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς. Ταῦτα καὶ πρὸς τὴν *Μαίμουνδοῦσαν*.
Δύσκολα πράγματα μὲ γυρεύεις, Ἄρατε! Τὰ φύλλα στέλλονται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἅμα μᾶζι, καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ ξεχωρίζεται τὸ ἰδικόν σου. Τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ μάθουν ὅπως δὴ ποτε τάδε φάκια σου, ὅτι δὲν πρέπει νὰ σχίζουν τίποτε.
Μὲ λύπην μου ξέμαθα τὸ πάθημά σου, Ἄντιομένη. Προσοχῆ, παιδί μου, διότι εἰς τὸ γόνατον ἡ πληγὴ δύσκολα ἐπουλῶνεται, ἕνεκα τῆς κινήσεως. Ἄνυπομονῶ νὰ μάθω ὅτι ἔγινε ἐπιτελῶς καλὰ.
Ἑγρετικὴ Γόνδολα, σου ἀρέσει τὸ ψευδώνυμον πού σου ἐκλέγω; Εἶσαι καλὴ που, ἐπεριποιθήσῃ τὸν ἀδελφόν σου εἰς τὴν ἀσθενείαν του τῶσον πολὺ, καὶ εἶνε καλὸς κ' ἐκεῖνος πού σου ἐπέτρεψε διὰ τοῦτο νὰ μου γράψῃς ἄντ' ἐκεῖνον, — μολονότι δικαίωμά σας εἶνε: νὰ μου γράψετε καὶ οἱ δύο.
Καὶ ἐν προαίτημα τοῦ *Ἀλεξάνδρου Οἰκονομίδου*: Ἡ Οἰκογένεια Μαντζουράνα, λέγει, θά σωθῇ ἀπὸ τὸν τρίτον ἀδελφόν, ὁ ὁποῖος ἐκλήρομήσῃ τὴν γῆν. Νὰ ἰδοῦμε! . . . Μὰ τί μυστήριον εἶ;
Ἐλαβὰ διας τὰς ἐπιστολάς σου, *Ἑλληνικὴ Σημεία*, ἐκτός ἐκείνης ἣ ὁποία περιεῖχε τὴν συνδρομὴν σου. Ἀφοῦ δὲν τὴν ἔστειλες ἐπὶ συστάσει θά ἐνόησαν ὅτι εἶχε χρέματα καὶ θά τὴν κατεκράτησαν. Εὐχαριστῶ μὲ τὴν ἀγαπητὴν σου θείαν καὶ παλαιάν μου φίλην διὰ τοὺς τόσους ἐπαίνους.
Συριαρὲ Πρίγκιψ, δὲν ἀναλαμβάνω καμμίαν ὑπογρῶσιν ἀπολύτως διὰ τὰς Ἀσκήσεις πού μου στέλλουν. Ἄν θέλῃς στέλλε μου, καὶ ἂν θέλω τὰς δημοσιεύσεις: ὄχι τίνας, ἀλλ' ὅλοι οἱ φίλοι μου μοὶ εἶνε ἐξίσου ἀγαπητοί. Ὅστε συμμορφώσω μὲ δια αὐτὰ καὶ ξαναγράψω μου.
Ἡ Μαρουσία, *Ἀστροφωγία*, τιμάται φρ. 3,50. Αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία: σὲ ὑπερβαρῆστούν, κ' ἐγὼ σὲ συγχάρω διὰ τὸ ὠραῖον Λευκωμα πού ἔκαμει μὲ 45 τετραδία.

Ἄσπασμοι. Πληροφορία: Ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς δὲν δύναται δυστυχῶς νὰποκαλύψῃ ὀνομά του εἰς τὴν *Κερκυραϊκὴν Νύκτα*, ἀλλὰ μόνον τὰρχικά του, τὰ ὁποῖα εἶνε Σ. Κ. Γ. (διὰ τὴν πληροφορίαν ταύτην μὲ ἔστειλε 30 λεπτά, τὰ ὁποῖα κατετέθησαν εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων.) — Ἡ *Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας* ἐλπίζει: ὅτι ὁ *Ἐκτωρ ὁ Τρῶς*, δὲν θά φανῇ ἀφελόσορος ὅπως ὁ *Τίχ-Τίχ*, καὶ θά μάς στείλῃ τὴν φωτογραφίαν του, διὰ νὰ τον γνωρίσωμεν. Ἐπίσης παρακαλεῖ τὸ μὲν *Ἄρθον τῶν Ἀλπεων* νὰ τὸ στείλῃ ἐν ἐδεσθῆς, τὸ δὲ *Ἀδ-λά-σὺλ-μὲ* ἐν ἀντιγραφῶν τῆς *Polka Marche* διὰ νὰ τὴν παίξῃ. — Ὁ *Τυπογράφος Δόκιμος* ζητεῖ τὰρχικά τοῦ *Σατανᾶ*. — Ἡ *Ἀντιομένη* εὐχεταί εἰς τὸν *Πανδαμόσιον* καὶ τὸν *Ἀβυσσινὸν Πολεμιστήν* νὰ τοὺς ζήσῃ ἡ ἀδελφοῦλα — ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις* ἐπεθυμῆ διὰ πῶν Μ. Μυστικῶν νὰ γνωρίσῃ τὸν *Ἐπιδοροφόν*, διότι τὸν *ἄλλοτε* καλλιτέχνην τὸ θεαροῦν τιμῆν τὴν νὰ γνωρίζονται μὲ τοὺς παρόντας. Ἐπίσης λέ-

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ
ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

[ΕΚΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ: — Ἀναλόγως τοῦ ἐκ τῶν ἐκάστοτε εἰσφορῶν τῶν συνδρομητῶν μας καὶ παντὸς ἄλλου ἐπιθυμούντος νὰ συνεισφέρῃ, συναχθσομένην ποσοῦ, θά σταλῶσιν εἰς τὴν Ἀθήνας καὶ ἄλλαχού Σχολεῖα τοῦ τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς, ὅπως δοθῶσιν ὡς δῶρα εἰς τοὺς ἐπιμελεστέρους ἀπόρους μαθητὰς καὶ μαθητριάς. Αἱ εἰσφοραὶ, ἐξ ὀδυνήσῃ ποσοῦ, δεκταὶ καὶ εἰς γραμματόσημα, στέλλονται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν.»]

ΕΒΔΟΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν	Δρ. 139,75	Ἐκ μεταφορᾶς	Δρ. 152,35
Παναγιώτης Κ. Καρῆς	» 2,—	Γεώργιος Κ. Βούλγαρης	» 1,—
Λευκὴ Πεταλούδα	» —,70	Θαυμαστῆς τῶν Ὁραίων Τεχνῶν	» 1,—
Φιλέλλην Μικρασιάτης	» 1,60	Ἑλένη Σκλάβου	» 3,—
Ὁμάς Ἐπιλέκτων	» 1,—	Καρδερῖνα	» 1,—
Ἑλληνικὴ Σημεία	» 7,—	Ποιμενικὴ Φλογέρα	» 2,—
Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου	» —,30	Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς	» —,30
Εἰς μεταφορᾶν	Δρ. 152,35	Τὸ ὅλον μέχρι 30 Νοεμβρίου	Δρ. 160,65

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΦΑΙΝΕΤΑΙ ὅτι μερικοὶ δὲν ἀναγινώσκουν μὲ προσοχὴν τὰς ὁδηγίας μου. Δὲν εἶπα καθαρὰ ὅτι Δελτία Ἐγγραφῆς στέλλω πρὸς ὅλους, καὶ πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀνετίθησαν, καὶ πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀνετίθησαν ἤδη τὴν συνδρομῆν των; καὶ τοῦτο διὰ νῆ μὴ ὑποβληθῶ εἰς τὸν μάταιον κόπον νὰ ξεχωρίσω τὰ φυλλάδια; Ἄφ' οὗ τὸ εἶπα λοιπὸν, διατὶ παραξενεύονται μερικοὶ καὶ διατὶ μὲ στέλλουν τὰς ἀποδείξεις των, διὰ νὰ ἴδω τάχα ὅτι ἀνετίθησαν τὴν συνδρομῆν των; Μήπως δὲν τὸ ἤξευρα; Μήπως δὲν τοὺς ἔχω γραμμένους εἰς τὸ Βιβλίον μου; — Ὀλίγη προσοχὴ, καὶ ἀποφεύγονται εἰς τὸ ἔξῃς δια αὐτὰ αἱ ἀνωμαλῖαι, αἱ ὁποῖαι μού διδοῦν ὄχι ὀλίγον κόπον.

Ἐρχονται, ἔρχονται ὀλονέν κοῦκλαι διὰ τὸν Διαγωνισμὸν καὶ ἐνδύματα ἢ χρήματα διὰ τὰ πτωχὰ παιδάκια. Καὶ ὅσοι ἄλλοι ἔχετε νὰ στείλετε, σπεύσατε, διότι ἡ προθεσμία λήγει ὀριστικῶς τὴν 15 Δεκεμβρίου.
Εὐχαριστῶς, *Τυπογράφος Δόκιμος*, ἀπαντῶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου: α') Ἡ Μεγάλῃ Κυριακῇ θά γίνῃ ἀργότερα, ἐπ' εὐκαιρία τῆς εἰκοσαετηρίδος μου. β') Δύο φορὸς νὰνταλάτῃ τις τετραδίον μὲ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, μού φαίνεται πολὺ περιττόν. γ') Οἱ Σύλλογοι θά γίνοντ ἐκ τῶν ἐρχόμενων ἔτος. δ') Ἄν θέλῃς νὰ γράψῃς πρὸς τινα τῶν συναδέλφων σου, δύνασαι νὰ μου στείλῃς τὴν ἐπιστολήν ἀνοικτὴν μὲ τὸ ἀνάλογον γραμματόσημον καὶ ἂν τὴν ἔρχῃν, τὴν μεταβιβάσω: ε') διὰ νὰ γίνῃ ἡ πρότασίς σου, πρέπει πρῶτα νὰ καταθέσῃς τὰς 10 δραχμάς εἰς τὸ Γραφεῖόν μου.
Ἐνοια σου, Ἀχαίε. Ἀσθενῆς καὶ ὀδοπόρος ἀμαρτίαν οὐκ ἔχει. Ἐ, λοιπὸν, τὸν ἐφουρκίσσε τὸν πυρετόν; Ἐλπίζω . . .

Μού ἔκαμει ἐξαιρετικῶς καλὴν ἐντύπωσιν ἡ ἐπιστολή σου, *Θαλασοκάλη*. Νὰ ἐπαίνῃς τῶσον τὴν μεταφράσιν τοῦ *Ἰαλοσμοῦ Κόσμου* καὶ νὰ γνωρίζῃς ὅτι ἦτο καλλιτέρα τῆς ἰδικῆς σου, ἐν ὅ ὀλίγον, πολὺ ὀλίγον διέφερον, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ ἐγωισμὸς ὄχι μόνον δὲν σὲ τυφλῶνει, ἀλλ' οὔτε κἀν σε ἐμποδίζει νὰ διακρίνῃς καὶ τὰ ἐλάχιστα.
Μὰ ἐληθμόνησες, *Ἀστροποταμίτη*, διὰ μὲ ἔγραψες διὰ τῆς πλημύρας καὶ τῆς μετοικεσίας σου καὶ διὰ τῶν ἀνεπιτηδῶν καὶ ἐγὼ εἶπα τὴν Ἀλληλογραφίαν; Καλὴ ἡ ἰδέα σου περὶ τῶν νέων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων καὶ ἴσως τὴν ἐφαρμοσῶ. Ἐπὶ πρὸς τὴν «Ἀναφορὰν» ἂν θέλῃς, πέρασε ἀπὸ τὸ γραφεῖον μου, ζήτησε τὸν κ. Παπαδόπουλον, καὶ θά ἴδῃς ἂν ἔχῃς δικαίον.

Ναί, ναί, *Ἄντ Κιχῶτη*. εἴκοσιν ἔτη, εἴκοσιν ἀλόκληρα ἔτη! . . .

Ἀσπὰ τοῦ *Μέλανος Ἀρμυῶ*, καὶ σεῖς οἱ ἄλλοι οἱ ὁποῖοι ἔχετε λαμβάνειν βραβεῖα πρέπει νὰ μου ὀρίσετε ποίους τόμους θέλετε ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς διὰ νὰ σὰς τὰ στείλω.
Σαθῆ Ἀγραμπελη αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐξέλεξα. Ἐλπίζω νὰ μὲ γράψῃς συχνά.
Τὸ ταχυδρομεῖον Πειραιῶς μὲ εἰδοποιεῖ ὅτι ὑπάρχει ἐκεῖ ἕνα γράμμα δι' ἐμὲ μὲ ἀνεπαρκῆς γραμματόσημον. Ὅποιοι τὸ ἔριψτε, ἄς το ζήτησῃ, ἄς βάλῃ ἀκόμη ἐν 10λεπτον γραμματόσημον καὶ τότε θά το λάβω. Ἄλλως θά μὲνῃ ἐκεῖ αἰωνίως.
Μία φίλην μου πάλιν ἐξέλεξε νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἐπιστολήν τῆς: οὔτε ὄνομα, οὔτε ψευδώνυμον! Μού γράφει ἕνα σωρὸν πράγματα καὶ ζητεῖ νὰνταλλάξῃ Μ. Μυστικὰ μὲ τὴν *Κροκόπεπλον Ἡώ*. Μὰ ποῖα νὰ εἶνε;
Ὁραία ἡ ἀπάντησίς σου πρὸς τὸν *Ἀγαθὸν Ἀλεξάνδρον Οἰκονομίδη*. Ἄλλὰ μὲ φαίνεται, ὅτι ἄρκετὰ ἐγράψαμεν διὰ τὸ πρόβλημα τοῦ Ζατρικίου. Ἄρκετὸ πλέον.
Τρυγονάκι, νὰ πού δὲν ἤξευρες τί θά σου ἀπαντήσω, καὶ περιμένω νὰ με βεβαιώσῃς, ὅτι ἐνίκησες διὰ τῆς θελήσεως.
Ἐδῶσά τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα, *Ἄσμα τοῦ Ὁρφέως*. Παραματικῶς, τὴν γνωμῆν μου περὶ τῆς κοῦκλας σου θά τὴν μάθῃς ἀργότερα. Μὲ πολλὴν μου χαρὰν θά σε ἴδω εἰς τὸ Γραφεῖόν μου: ἀλλὰ σὺ δὲν θά με ἴδῃς, καὶ νὰ πε ἤξευρη.

Ὅχι, *Λευκὴ Μαργαρίτα*, δὲν σ' ἐληθμόνησα. Εἰς τὸν κατάλογον τῶν ψευδωνύμων μόνον τὸ ἰδικόν σου ὄνομα εἶνε γραμμένον ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τοῦτο. Τέλος πάντων σὺ εἶσαι ἡ *Λευκὴ Μαργαρίτα* ἂν κατὰ λάθος τὸ ἔδωσα εἰς ἄλλην θά το ἀνεκάλεσα ἢ τὸ ἀνακαλῶ τώρα.
Ἐλλήσποντε, ἔλαβα τὴν δραχμὴν, ἀλλὰ τὸ ψευδώνυμον τοῦ ὁποῖον ζητεῖς μὲ εἶνε ἀδύνατον νὰ το ἐγνώσκω. Ὅστε, ἢ ἐκλεξε ἐν ἄλλο, ἢ γράψε μου τί νὰ κάμω τὴν δραχμὴν.
Πῶς ἐπέρασεν ἡ ἐσοτή σου, *Δελφίν* τοῦ *Εὐζείνου*; Περιμένω τὴν φωτογραφίαν σου, καθὼς καὶ τοῦ *Ἀλεξάνδρου Οἰκονομίδου* καὶ τοῦ *Ἀνδρέου Εὐζείνου*, καὶ τῶν λοιπῶν βραβευθέντων.
Ὅχι, *Ἀναστασία Α. Ζωγράφου*, τὸ φύλλον σου στέλλεται εὐθὺς μόλις ἐκδίδεται: ἀλλὰ σὺ εἶσαι ἀνυπόμονος καὶ τὸ ζητεῖς πρὶν ἐκδοθῆναι.
Ἄσπὸς τοῦ Ἀχιλλέως, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐξέλεξα: τὸ πρῶτον καὶ τὸ καλλίτερον ἀφ' ὅσα μὲ ἐπρότεινες. Κάμνεις πολὺ καλὰ πού καταγίνεσαι τῶσον εἰς τὰ μαθήματα, ἀλλὰ γράψε μου καὶ κάποτε.
Τί λέγει ὁ κανονισμὸς τῶν Μ. Μυστικῶν, *Τοῦτα Γελασῆ*; δια τὰ τετραδία ἀδιακρίτως συνοδεύονται μὲ 20λεπτον γραμματόσημον

ἔτε διὰ τὰς Ἀθήνας εἶνε, ἔτε διὰ τὰς ἐπαρχίας ἔτε διὰ τὸ ἔξωτερικόν.
Ἐἶθε νὰ σε ἀξιώσῃ ἡ Παναγία τὴν ὁποῖαν παρακαλεῖς, *Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας*, νὰ ἐλθῇ νὰ κατατομήσῃ εἰς τὴν «Ἱερουσαλὴμ τοῦ Ἑλληνισμοῦ» ὅπως ὠραϊστάτα ὀνομάζει τὰς Ἀθήνας. Ἐλαβὰ τὴν εἰκόνα τῆς Παρθένου σου, τὴν ὁποῖαν ἀσπάζεται ἡ Πίσσα μου.
Ὅχι, *Ἑλληνικὸν Καλλιτέχνις*, στείλλε τετραδίον

γει προς την Αύραν τοῦ Ὀρφῆος... ὁ καλλίτερος τρόπος διὰ τὴν μάθη...

ροπορτίαν — ἡ Νεραίδα τοῦ Ἀλφειοῦ... Μελλουσαν Καλλιτέχνηδα, Κόντε Ραπανάκη...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἡσέως στέλλονται μέχρι 6' Ιανουαρίου 1898

622. Λεξιγράφος. Ἐνα ζῶον καὶ μίαν μετοχὴν ὁ ἐνεστώς...

623. Στοιχειόγραφος. Εἰς θεῶν πολὺ ἀρχαίαν ὄταν βάλῃς κεφαλὴν...

624. Αἰνίγμα Δημηδίου. Ἐνας πατέρας κεφαλὴν, δώδεκα γυροὶ ποδάρια...

625. Κλιμακωτόν. Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ...

626. Πυραμίδες. Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ...

627-630. Μαγικὸν γράμμα. Τῆ ἀνταλλαγῆ ἑνὸς οἰουδιόπου γράμματος...

631-635. Σύνθεσις λέξεων. Νὰ συναρμολογηθῶσι καταλλήλως αἱ κάτωθι...

636. Μεσοστιχίς. Τὰ μεσαία γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων...

637. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς. Αἱ ἀρχαῖαι συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων...

638. Φωνηεντόλιπον. νρ-βλς-τ-πλμς-...

639. Γρίφος. ἔστ' τοῦ ἄλλου τ-+-σόν.

ΑΥΣΕΙΣ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 25 Ὀκτωβρίου 1897.

562. Ὄσος, ὦμος. — 563. ΔΑΜΙΑ (1, Ἄσρος, 2, Μίνως, 3. Ἄθως).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ἐνεστῶμενον ὑπὸ τοῦ Ἰγνουαρίου τῆς Παιδείας...

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15

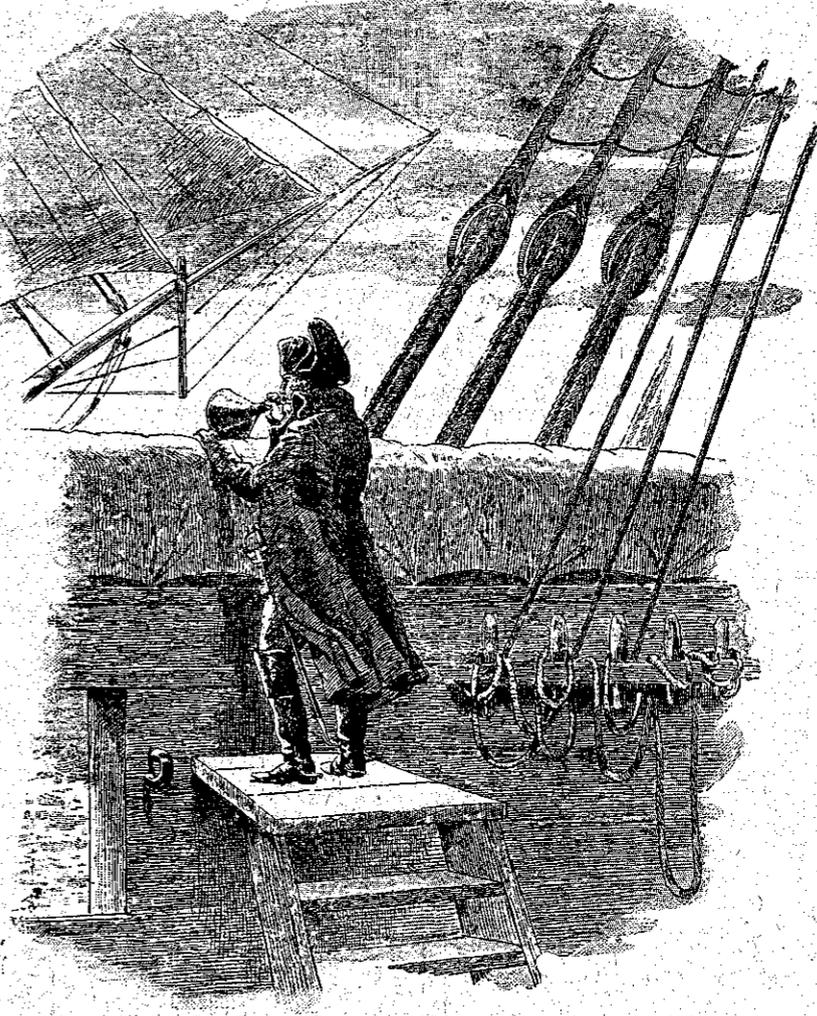
Περίοδος Β'. — Τόμ. 4ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Δεκεμβρίου 1897 Ἔτος 19ον. — Ἀριθ. 52

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Παρήλθον μῆνες πολλοί. Εἶνε ἡ 25 Φεβρουαρίου 1815. Ἡ προηγήμισσα Παυλίνα Βοργκέζη...

Ἐν πλοῖον φαίνεται μακρόθεν. Εἶνε γαλλικὸν πολεμικόν, φέρον τὴν βασιλικὴν σημαίαν...

Κραυγαὶ ἐνθουσιώδεις ὑποδέχονται τὴν ἀποκάλυψιν. Τότε ὁ Ναπολέων ἀναγινώσκει τὴν προκήρυξιν...

Ἐν πλοῖον φαίνεται μακρόθεν. (Σελ. 409, στήλ. 6.)

Ἵπενθυμίζομεν

ὅτι εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως... Ἐκ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἰγνουαρίου...